

Tineke Dooge-Verra

Een fijne zomer

Een fijne zomer

Tineke Dooge-Verra

Een fijne zomer

met tekeningen van Geeske van Tienhoven

ISBN 90 266 4545 7

Hoofdstuk I

Het is voorjaar. De lucht is blauw met kleine witte wolkjes, en de zon schijnt op een prachtig groene wereld. De straten zijn weer schoon. De sneeuwhopen zijn verdwenen, en de bomen hebben bladeren in plaats van dikke dotten sneeuw op hun takken, de Canadese winter is voorbij.

In de tuin achter Maartens huis speelt een hondje. Een klein hondje met een mooie witte vacht en een grijze vlek op zijn kop. Het scharrelt rond over het grasveld en snuffelt aan de lange groene sprietten. Het geeft de rode bal die midden op het grasveld ligt een duwtje en kijkt hem verbaasd na als hij weg rolt tot vlak bij een grote boom. Het bijt op een oude bruine pantoffel, en schudt hem flink heen en weer in zijn kleine bek. En dan rent het een dikke bromvlieg na die brutaal op zijn neus wou gaan zitten. De bromvlieg gonst haastig naar het grote bloemperk langs het hek, en de kleine witte hond huppelt het grasveld af, ook naar het bloemperk. Daar verdwijnt hij tussen de planten en bloemen, en vergeet de bromvlieg, die gauw onder een groot groen blad kruipt. De kleine hond snuffelt wat aan een blad en hapt eens in een bloem. Hm, niets lekker. Lang zo lekker niet als het eten dat hij van zijn baasje krijgt. De deur van het lage huis gaat open. Moeder staat in de deuropening. Zoekend kijkt ze rond door de zonnige tuin. Maar ze ziet geen wollige bal op vier korte pootjes. De tuin is verlaten. De rode bal en de bruine pantoffel liggen vergeten in het gras.

'Toctoo', roept moeder. Het hondje in het bloemperk hoort het niet. Het bijt juist in een grote paarse bloem, die uitdagend vlak voor zijn neus staat.

'Toctoo, Toctoo', roept moeder nog eens. Ze loopt naar buiten, de tuin in. De kleine witte hond staat stil. Nu heeft hij moeder gehoord. Blij springt hij het bloemperk uit, op moeder toe. Die ziet hem aankomen, en begint te lachen.

'Ondeugd', bestraft ze vrolijk, als Toctoo vlak voor haar stilstaat en haar vol verwachting aankijkt. 'Zat je weer tussen de bloemen?'

Ze bukt zich en tilt hem op. Ze strijkt hem over zijn glanzende witte vacht, waar nog een stukje paars bloemblad aan hangt. Teveel duwt zijn kopje tegen haar hand. Zijn heldere oogjes kijken moeder nog steeds vragend aan. Die begrijpt best wat dat betekent. 'Je hebt honger, hè?' lacht ze. 'Je vindt dat het tijd is voor je eten. Je hebt gelijk hoor. Kom maar.' Met het hondje in haar armen gaat ze naar binnen. En in de tuin is het weer stil.

Net zo stil als op het grote schoolplein bij de school waar Maarten in een van de lokalen gebogen zit over zijn taalles. De zon schijnt door de grote ramen naar binnen, en in de verte staan de bergen scherp tegen de blauwe voorjaarslucht. Hun toppen zijn nog wit; de sneeuw is daar nog niet gesmolten. Maarten kijkt op van zijn schrift en het boek dat voor hem ligt. Maar hij kijkt niet naar de zonnige wereld buiten het raam. Zijn ogen dwalen de andere kant op, naar de klok die boven de deur hangt. De wijzers draaien langzaam rond. Veel te langzaam naar Maartens zin. Is het nu nog niet tijd om naar huis te gaan? Tersluiks kijkt hij naar de juffrouw, die achter in de klas staat. Dan kijkt hij weer naar de klok. De wijzers lijken nu wel stil te staan. Zou moeder al onderweg zijn? denkt hij. Als ze nu maar niet vergeet wat ze vanmorgen heeft beloofd, en als ze nu maar niet te laat is. Ze komt hem iedere dag met de auto uit school halen, en...

'Maarten', klinkt de stem van de juffrouw vermanend van achter uit de klas. Maarten keert haastig terug naar zijn taalles. Die moet af zijn voor ze naar huis gaan, heeft de juffrouw gezegd. Als hij niet klaar is om half vier, moeten de kinderen hem na schooltijd afmaken. En dat wil Maarten vandaag niet graag.

Zijn pen vliegt weer over de blauwe lijnen van zijn schrift.

Hij zet net een dikke punt achter het laatste woord, als de bel gaat. Klaar... precies op tijd. Hij klapt zijn schrift dicht en geeft het aan Jimmy, die langs de rijen loopt om de schriften op te halen. Hij legt ze in een grote stapel op het bureautje van de jufvrouw. Hij is ook klaar, net als Maarten, en samen lopen ze even later de gang door, de voordeur uit.

Buiten staat een hele rij auto's geduldig voor de school te wacht-

ten. Maartens ogen vliegen er langs. Is moeder er al? Hij ontdekt haar bijna meteen. Ze staat helemaal vooraan. Maarten trekt Jimmy mee. 'Kom joh.' Ze hollen op de auto toe.

Moeder heeft hen al gezien, en wil de deur van de auto open doen. Maar iets wits en wolligs danst over de voorbank en likt aan haar hand. Maarten, aan de andere kant van het autoraampje, ziet het. Hij zucht tevreden. Moeder heeft het niet vergeten. Ze heeft Toctoo meegenomen, zoals ze vanmorgen had beloofd. Nu kan hij zijn hondje aan de juffrouw laten zien. Die werd zo nieuwsgierig toen Maarten vertelde dat hij een hondje had gekregen. En ze werd nog nieuwsgieriger toen ze hoorde dat het een husky was. Want dat zijn de honden die de Eskimo's, die in het noorden van Canada wonen, gebruiken om hun sleden te trekken. Ze hebben prachtige dikke vachten, en ze kunnen goed tegen de kou en de sneeuw.

De juffrouw wilde Maartens hond erg graag zien. Maarten moest beloven dat hij hem eens mee zou brengen. Dat wilde hij erg graag. Maar het was niet zo gemakkelijk. Maarten woont een heel eind van de school. Hij gaat om twaalf uur niet eens naar huis. De kleine husky kon toch niet de hele dag mee naar school? Vader en moeder hebben geduldig geluisterd toen Maarten hun vertelde wat de juffrouw had gezegd. En moeder vond de oplossing. 'Ik neem hem een keer mee', zei ze. 'Als ik je uit school kom halen met de auto. Dan kun je hem aan de juffrouw laten zien. Na schooltijd.' 'Wanneer brengt u hem mee?' wilde Maarten weten. 'Volgende week', heeft moeder lachend beloofd.

Ze heeft het niet vergeten. Voor Maarten vanmorgen naar school ging, heeft ze beloofd dat ze Toctoo vanmiddag mee zal nemen. En daar is hij, springend over de voorbank, dolblij dat hij zijn baasje ziet. Maarten doet de deur van de auto open en vangt hem op voor hij naar buiten kan buitelen. De kleine husky kronkelt van plezier in Maartens armen en hapt naar Jimmy's hand, die hem probeert te aaien.

De juffrouw is nog in de klas. Ze zit achter haar bureautje de grote

stapel schriften na te kijken. Er zijn ook nog een paar kinderen. Die werken ijverig aan hun taalles. De juffrouw kijkt op als de deur open gaat en Maarten en Jimmy binnen komen.

'Nee maar', zegt ze verrast als ze Toctoo ziet. 'Is dat je hondje?' Ze legt haar pen neer en steekt haar armen naar de kleine husky uit. Voorzichtig legt Maarten hem erin.

'Wat een mooi hondje, Maarten', zegt de juffrouw verrukt.

'Wat zul je daar blij mee zijn.'

Ze kijken alle drie naar Toctoo, die de juffrouw nieuwgierig besnuffelt. De kinderen die nog in de klas zijn, kijken ook allemaal naar Toctoo. Ze vergeten hun taalles en kijken met grote ogen naar de kleine hond. Ze zouden hem dolgraag ook even van dichtbij willen bekijken. De juffrouw ziet het. Ze begint te lachen.

'Kom maar', zegt ze. 'Kom maar hier, dan kunnen jullie hem ook even zien.'

Ze hoeft het geen tweede keer te zeggen. In een ommezien staan alle kinderen om haar heen.

'Oooch, wat lief', zucht een meisje. 'Mag ik hem aaien?' vraagt een van de jongens. Het mag natuurlijk. Nu willen ze hem allemaal even vasthouden. Toctoo wordt geaaid en geknuffeld en gaat van de een naar de ander. Tot hij eindelijk weer bij de juffrouw terecht komt. Die zet hem met een zwaai op de vloer. Toctoo gaat er meteen vandoor. Onder de banken door, tot achter in de klas. Er is zo veel te zien. Ze kijken hem allemaal na, en ze schateren van plezier als Maarten hem probeert te pakken en hij telkens weer onder een bank wegduikt. Jimmy gaat Maarten helpen, maar de kleine hond is ook hem te vlug af. Nu gaan ze allemaal meedoen. Toctoo vindt het een leuk spelletje. Hij maakt vrolijke geluidjes terwijl hij door het lokaal rent en zich verstoppt. De kinderen joelen van pret, en de juffrouw zit schaterend boven op de voorste bank.

De deur van het lokaal gaat open en een mannenstem zegt verwonderd: 'Wat is hier aan de hand?' De kinderen horen het niet, ze hebben het veel te druk met Toctoo. Maar de juffrouw

kijkt op. Ze springt van de bank af en loopt vlug naar de lange man die in de deuropening staat. De lange man glimlacht.

'Ik wil dat hondje ook wel eens zien', zegt hij. Hij kijkt naar Maarten, die juist met een vuurrood hoofd vanonder een bank opduikt met Toctoo in zijn armen. Het is eindelijk gelukt; hij heeft hem gevangen. De andere kinderen vallen lachend en hijgend in de banken neer. Nu pas zien ze de lange man in de deuropening. Het hoofd van de school...

Het wordt opeens stil in het lokaal. Maar het hoofd van de school wenkt Maarten. Als die voor hem staat met Toctoo stevig in zijn armen, zegt hij vriendelijk: 'Wat een mooi hondje, Maarten. Heb je dat pas gekregen?'

Maarten moet alweer vertellen. Hoe zijn hondje eigenlijk een kerstcadeau was. Maar dat hij tot het voorjaar heeft moeten wachten voor hij hem eindelijk kreeg. Toctoo wordt over zijn kleine kop gestreken en het hondje knipt trouwhartig terug met zijn heldere oogjes.

'Hoe heet je hondje?' vraagt het hoofd van de school.

'Toctoo', antwoordt Maarten trots. 'Het is een Eskimo-naam', voegt hij er aan toe.

'Toctoo', herhaalt het hoofd van de school peinzend. 'Dat is een mooie naam; en ook een goede naam voor een husky.' Hij streelt Toctoo nog eens zachtjes over de grijze vlek midden op zijn kleine kop.

In de gang klinkt het geluid van vlugge voetstappen. Ze komen dichterbij en houden stil voor de deur van Maartens lokaal. Het is moeder. Ze komt eens kijken waar Maarten en Jimmy blijven. Het duurde zo lang voor ze terugkwamen. Maar als ze de juffrouw, de hoofdonderwijzer en de kinderen ziet, die allemaal naar Toctoo kijken, begrijpt ze het meteen. Ze hebben Maartens hondje natuurlijk om de beurt willen bekijken en aaien en vasthouden.

Maar Maarten schudt zijn hoofd. Zijn ogen glinsteren nog van plezier als hij moeder vertelt hoe Toctoo er vandoor ging, de klas in, onder de banken door. En hoe ze met elkaar geprobeerd hebben hem te vangen.

Moeder schiet in de lach, en Toctoo begint opgewonden blafgeluidjes te maken. Hij vindt het best leuk dat ze allemaal naar hem kijken en om hem lachen.

Maar moeder kijkt op haar horloge. Ze moeten weg; het is al laat, en ze moeten ook nog langs Jimmy's huis.

'Langs Jimmy's huis?' zegt Maarten verrast. 'Gaan we Jimmy thuisbrengen, Mam?' Dat gebeurt niet zo heel vaak. Jimmy woont een heel eind bij Maarten vandaan. Moeder zegt dat ze het onderweg wel vertellen zal. Ze moeten nu heus weg.

Ze nemen afscheid van de juffrouw en de hoofdonderwijzer, en ze zwaaien nog even naar de kinderen die weer terugkeren naar hun taallessen die nog steeds niet af zijn.

Als ze in de auto zitten vertelt moeder. Ze gaan Jimmy niet naar huis brengen; ze gaan zijn koffertje ophalen. Jimmy gaat met hen mee. Hij komt logeren. Zijn vader en moeder gaan een paar dagen weg, en Jimmy's moeder heeft gevraagd of Jimmy zolang bij Maarten mag zijn. Dat mag natuurlijk. Maarten zal het vast reuze leuk vinden, heeft moeder gezegd. 'Of heb ik me vergist?' plaagt ze terwijl ze de auto stopt voor een rood verkeerslicht. Ze kijkt achterom naar de beide jongens op de achterbank. Ze heeft zich niet vergist. Een paar blauwe ogen en een paar bruine ogen stralen van plezier. Wat een verrassing!

Bij Jimmy thuis staat het koffertje al klaar. Jimmy's moeder loopt druk heen en weer. Anneke, Jimmy's kleine zusje, dribbelt voortdurend achter haar aan. Ze gaat ook uit logeren, net als Jimmy, en haar koffertje staat naast dat van hem in de gang.

Terwijl de moeders staan te praten, gaan Maarten en Jimmy naar Jimmy's kamer om zijn schoolboeken op te halen. Die mag hij niet vergeten, heeft zijn moeder gezegd; die heeft hij nodig op school. En ook thuis, als hij huiswerk moet maken. Met de boeken en schriften onder de arm komen ze terug.

Jimmy grijpt vlug zijn koffertje, terwijl hij ondertussen aan zijn moeder belooft beleefd en gehoorzaam te zullen zijn. Anneke staat met haar vingertje in de mond met grote ogen naar hem te kijken, en Jimmy aait haar nog haastig even door haar blonde

krullen voor hij Maarten achterna holt, die al op weg is naar de auto. Ze rijden weg, nagewuifd door Jimmy's moeder en Anneke. En door Peter, Jimmy's grote broer, die juist aan komt rijden van de andere kant.

Thuis spelen ze nog een poosje met Toctoo voor ze gaan eten. Na het avondeten gaan ze hun huiswerk maken, ieder aan een kant van de tafel. Ze hebben moeilijke sommen, en vader, die in de tuin bezig is, moet hen komen helpen. Toctoo is in slaap gevallen in zijn mand in een hoek van de kamer. Hij is moe van al de opwindings, en gromt een beetje in zijn slaap. Hij droomt van schoolbanken en joelende kinderen, die achter hem aan rennen door een geweldig groot lokaal...

Maarten en Jimmy staan nog even bij zijn mand te kijken voor ze naar bed gaan. Op andere avonden neemt Maarten de kleine husky altijd mee naar zijn kamer. Maar vanavond is het Jimmy die bij Maarten op zijn kamer slaapt. Vader en moeder hebben er een bed voor hem bijgezet. Toctoo en zijn mand blijven in de kamer. 'Daar is meer ruimte voor hem', zegt moeder. 'Op Maartens kamer is het nu te vol.'

Maarten en Jimmy verdwijnen, druk pratend, naar Maartens kamer. Terwijl Maarten nog even in zijn speelgoedkast rommelt, gaat Jimmy op zoek naar zijn koffertje. Hij vindt het aan het voeteneind van zijn bed. Vlug tilt hij het op en legt het op de sprei. Het slot klikt en het koffertje gaat open.

Maarten, nog steeds bij de speelgoedkast, vraagt iets aan Jimmy. Maar hij krijgt geen antwoord. Want Jimmy staart met open mond naar zijn koffertje. Hij heeft Maarten niet eens gehoord. Als het stil blijft achter zijn rug, draait Maarten zich om. Zijn ogen glijden van het open koffertje naar Jimmy, die er sprakeloos naar staat te kijken. Hij komt een paar stappen dichterbij en kijkt ook in het koffertje. Zijn mond valt open net als die van Jimmy. Want in het koffertje ligt geen blauwe jongenspiama, en geen broeken en truien en stevige jongensschoenen. Er ligt een roze nachtpajonnetje in met kleine rode bloemetjes. Een wit blousje

met strikjes, en een paar zachte pantoffeltjes...

'Hoe k..kan d..dat nou?' stamelt Jimmy, niet begrijpend.

Maar Maarten weet het opeens. 'Je hebt het verkeerde koffertje meegenomen, joh', roept hij. 'Dit is Annekes koffertje. Ze stonden naast elkaar in de gang.'

Jimmy kijkt nog eens naar het nachtponnetje en naar de blousjes en rokjes in het koffertje. Natuurlijk. Maarten heeft gelijk. In zijn haast om weg te komen, heeft hij het verkeerde koffertje gepakt. Maarten begint te lachen en Jimmy lacht een beetje beteuterd mee.

Moeder, die door de gang naar haar eigen slaapkamer loopt, hoort het. Nieuwsgierig steekt ze haar hoofd om de hoek van de deur. Maar als ze de beide jongens, schaterend nu, bij het koffertje ziet staan, duwt ze de deur verder open en komt binnen. Ze kijkt van de jongens naar het koffertje. Een bloemetjesponnetje... kleine pantoffeltjes... Moeder begint ook te lachen. Zij begrijpt het direct. Ze gaat de kamer weer uit, en komt terug met een piama van Maarten over haar arm. Die geeft ze aan Jimmy.

'Doe het koffertje maar weer dicht, Jimmy', zegt ze, nog steeds lachend. 'Ik zal het morgen naar Anneke brengen, en dan breng ik jouw koffertje mee terug. Want dat is natuurlijk bij Anneke.' Jimmy doet wat moeder zegt en zet het koffertje weer bij het voeteneind van zijn bed. In Maartens piama glipt hij even later onder de dekens. Moeder komt nog even terug. 'Niet te lang meer praten hoor', zegt ze, terwijl ze de dekens van de beide bedden glad trekt. Ze beloven het.

Moeder gaat terug naar de kamer. Vader zit de krant te lezen onder de schemerlamp en Toctoo slaapt nog steeds in zijn mand in een hoek van de kamer.

Maar als vader en moeder ook naar bed zijn, en de kamer donker is, wordt de kleine husky wakker. Eerst scharrelt hij wat rond in zijn mand, maar dan klimt hij er uit en loopt door de kamer. Dit is niet dezelfde kamer waar hij anders altijd slaapt. En zijn baasje is er ook niet zoals anders. Zoekend en snuffelend loopt hij rond,

maar hij vindt niemand. Verdrietig kruipt hij weer in zijn mand. Maar lang houdt hij het er niet uit. Hij vindt de kamerdeur, die een klein eindje open staat. Hij glipt door de smalle opening en tript de gang in. Voor de deur van Maartens kamer blijft hij staan. Daar is zijn baasje, weet de kleine hond, en daar slaapt hij altijd. In zijn mand, vlak bij het bed van zijn baasje. Hij wil naar binnen gaan, maar de kamerdeur is dicht. Geduldig wacht Toctoo in de donkere gang.

Maar zijn baasje komt niet om de deur open te doen en hem binnen te laten. Nog verdrietiger nu gaat Toctoo liggen, vlak voor de dichte deur. Een eenzaam klein hondje, in een groot stil huis... Maarten, in zijn bed aan de andere kant van de deur, ligt rustig te slapen. Hij heeft nog een poosje met Jimmy liggen praten, maar de woorden kwamen al langzamer en langzamer. En tenslotte werd het helemaal stil. Nu ligt hij weggedoken onder zijn dekens en droomt. Maar in zijn dromen hoort hij een zacht klagend geluidje, en nog een zachter gekrabbel aan de deur. Maarten beweegt zich. Onrustig glijdt zijn hand over de dekens. Het zachte klagende geluid houdt even op, maar begint dan weer opnieuw. Luider nu. Maarten beweegt zich weer en wordt eindelijk wakker. Meteen hoort hij het zachte gejang aan de andere kant van de kamerdeur en het gekrabbel van hondepoten. Toctoo, weet hij. Voorzichtig glijdt hij zijn bed uit. Even kijkt hij naar Jimmy. Maar die ligt rustig te slapen. Hij heeft niets gehoord. Op zijn tenen loopt Maarten naar de deur. Heel behoedzaam doet hij hem open. In de donkere gang ligt een witte wollige vlek, vlak voor de kamerdeur. 'Ooooch', zegt Maarten, en bukt zich om Toctoo op te tillen. Het zachte gejang houdt meteen op. De kleine husky nestelt zich in Maartens armen.

Besluiteloos blijft Maarten in de gang staan. Hij kijkt naar de deur van de slaapkamer van zijn vader en moeder. Maar die blijft dicht. Vader en moeder hebben niets gehoord. Net als Jimmy. Opeens draait Maarten zich om en glipt de kamer weer in. Hij legt Toctoo op het voeteneind van zijn bed en kruipt onder de dekens. Toctoo rolt zich behaaglijk in een warm holletje. Hij is niet ver-

drietig meer en hij maakt tevreden bromgeluidjes. Maarten ligt er naar te luisteren. Maar dat duurt niet lang. De bromgeluidjes houden op. Toctoo is in slaap gevallen. En Maarten ook.

Hoofdstuk II

Jimmy kijkt heel verbaasd als hij Toctoo de volgende morgen op Maartens bed ziet liggen, en moeder kijkt nog verbaasder als ze de lege mand in de kamer ziet. Ze hebben hem geen van beiden horen huilen in de nacht, en Maarten moet hun vertellen wat er is gebeurd. Toctoo is zijn verdriet al weer vergeten. Hij holt steeds achter de beide jongens aan en wil spelen. Maar Maarten en Jimmy hebben geen tijd voor hem. Ze moeten naar school. Moeder brengt hen weg met de auto, en ze neemt Jimmy's koffertje mee. Dat gaat ze naar Anneke brengen.

Als Maarten en Jimmy 's middags weer thuiskomen, vindt Jimmy zijn eigen koffertje bij zijn bed. Hij knipt het direct open en ziet eindelijk de broeken en sokken, de blouses en schoenen die zijn moeder zo netjes heeft ingepakt. Hij vindt ook de grote doos met chocola voor Maartens moeder. Hij gaat hem haar meteen brengen, en natuurlijk moet hij direct worden opengemaakt. Met zijn drieën buigen ze zich over de doos, waarin de chocolaatjes zo keurig in het gelid liggen.

'Mmmmmmm' bromt Maarten verlangend en kijkt eens naar zijn moeder. Jimmy zegt niets, maar zijn ogen schitteren. Moeder houdt hun de doos voor. Ze mogen proeven. En de lekkerste uitzoeken. Met bolle chocolade-wangen gaan ze hun huiswerk maken. Het is gelukkig niet zo veel, en als vader thuiskomt, zijn ze al bijna klaar. De boeken worden op de tafel in Maartens kamer gelegd en Toctoo uit zijn mand gehaald. Ze spelen nog een poosje met hem, voor moeder uit de keuken roept dat het eten klaar is.

Als ze met zijn vieren rond de tafel zitten en de borden leeg zijn, vraagt vader wat ze de volgende dag gaan doen. Het is dan zaterdag, ze hoeven niet naar school.

'Naar het park met Toctoo', zegt Maarten prompt. Het park is dichtbij. Ze spelen er dikwijls in de zomer, en in de winter gaan ze er vaak heen met hun ski's.

'Misschien komt Jennifer ook wel met Toby', bedenkt Jimmy. 'Laten we het haar vragen', stelt Maarten voor. Hij wil zijn stoel al achteruitschuiven en naar de telefoon lopen. Maar vaders stem houdt hem tegen. 'We zijn nog niet klaar, Maarten', zegt hij. Maarten kijkt naar de lege borden en schalen op de tafel. Een beetje beschaamd gaat hij weer zitten. Hij weet best wat vader bedoelt, maar hij was het even vergeten.

'Pak de Bijbel maar', zegt moeder glimlachend van de overkant van de tafel. Maarten veert weer overeind en legt het zwarte boek met de gouden letters voor zijn vader neer.

'Waar heeft de juffrouw vandaag op school over verteld?' wil die weten.

'Over de verloren zoon', antwoordt Maarten meteen.

'Dat is een gelijkenis die de Here Jezus vertelde', voegt Jimmy er aan toe. De Bijbel blijft nog even dicht. Ze moeten eerst vertellen. Ze hebben goed geluisterd, en het verhaal helemaal onthouden.

De verloren zoon. De jongen die op reis ging naar verre landen, nadat hij zijn vader gevraagd had om het geld dat hij gekregen zou hebben als zijn vader gestorven zou zijn. Hij kon daar niet langer op wachten, hij wilde weg, de wijde wereld in. Hij wilde niet langer thuis zijn en werken op het land, zoals zijn oudere broer. Hij trok weg, naar een ver land. Daar ging hij wonen. Hij kreeg vrienden in het verre land. Vrolijke vrienden, waar hij dikwijls feest mee vierde. Hij was immers rijk? Hij had geld genoeg.

Maar op zekere dag raakte het geld op. De zakken waar het in had gezeten, waren leeg; er was niets meer over. Toen kon er geen feest meer worden gevierd, en de vrienden bleven weg. De jongen was helemaal alleen in dat vreemde land.

En toen hij arm en eenzaam was, kwam er een hongersnood in het land waar hij woonde. Er was bijna geen eten meer. De jongen kreeg ook honger, en ging naar werk zoeken. Hij werd knecht bij een boer, waar hij op de varkens moest passen. En hij had zo'n honger dat hij graag het voer dat voor de varkens bestemd was op had willen eten. Maar zelfs dat kreeg hij niet.

Toen kreeg de jongen berouw. Hij dacht aan de knechten van zijn vader, die genoeg te eten hadden, terwijl hij in het vreemde land bijna stierf van de honger. De jongen begreep dat hij verkeerd gedaan had, dat hij gezondigd had en dat hij zijn vader om vergeving moest vragen. Hij wilde tegen zijn vader zeggen dat hij niet langer waard was om zijn vaders zoon te heten, maar dat hij graag zijn knecht wilde zijn. Hij ging op weg, de lange weg terug naar het huis van zijn vader. Die zag hem aankomen. Hij was zo blij. Hij holde hem tegemoet en omhelsde hem.

Maar de jongen zei: 'Vader, ik heb verkeerd gedaan. Ik ben niet langer waard om uw zoon te worden genoemd.'

De blijde vader schudde zijn hoofd. Hij liet zijn dienaren kleren brengen, en schoenen en een ring. En toen beval hij ze het gemeste kalf te slachten en een feestmaaltijd klaar te maken. Ze gingen feest vieren omdat de jongen die zo ver weg was gegaan, terug gekomen was. De zoon die verloren was, was gevonden. Maar toen de oudere broer, die op het land gewerkt had, thuiskwam en van een van de dienaren hoorde wat er was gebeurd, wilde hij niet naar binnen. Hij was boos. Zijn vader kwam naar buiten en vroeg hem om naar binnen te komen en mee feest te vieren, maar hij wilde niet. Hij zei tegen zijn vader dat hij hem altijd trouw gediend had en gehoorzaam was geweest, maar dat hij zelfs nooit een geitje had gekregen om feest te vieren met zijn vrienden. Maar toen de jongere broer thuiskwam, werd het gemeste kalf geslacht.

De vader schudde weer zijn hoofd, en antwoordde zijn boze zoon dat hij altijd bij hem was en dat alles wat hij nu bezat immers aan hem toebehoorde. En dat het nu goed was om feest te vieren, omdat de jongste zoon thuis gekomen was...

Vader knikt goedkeurend als het verhaal uit is. Ze hebben beiden goed geluisterd. Hij doet de Bijbel open en bladert erin.

'Maar weten jullie nu ook waar het verhaal van de verloren zoon staat?' vraagt hij dan.

Jimmy en Maarten kijken elkaar aan. Ze denken diep na, en kijken hulpzoekend naar moeder. Maar die lacht een beetje en helpt

hen niet.

'Lukas 15', herinnert Jimmy het zich opeens. 'Dat heeft de juffrouw ook gezegd.'

Vader lacht. 'Goed zo', zegt hij tevreden.

'En omdat jij het zo goed hebt onthouden, mag jij het nu nog eens aan ons voorlezen.' Hij geeft de Bijbel aan Jimmy. Jimmy wordt er een beetje verlegen van. Maar hij begint toch te lezen.

Maarten denkt aan wat de juffrouw heeft gezegd toen het verhaal uit was. Dat het eigenlijk betekent dat de Vader in de hemel zo heel erg blij is als een zondaar bij hem terugkomt. Dat de Heer ons altijd wil vergeven als we berouw hebben van wat we verkeerd hebben gedaan...

Omdat het vrijdagavond is en ze zaterdags niet naar school hoeven, mogen ze wat langer opblijven. Vader heeft een verrassing voor ze. Hij vertelt dat over een poosje, als het zomervakantie is, hij voor een paar dagen naar de bergen moet voor zijn werk. Hij gaat niet alleen; er gaan nog een paar anderen mee. Ze zullen tenten en eten meenemen en kamperen op een stil plekje in de bergen. Ze zullen steile berghellingen opklauteren en door vlug voortstromende beekjes waden. Ze zullen zoeken naar vreemde stenen en 's avonds, als het donker is, bij een groot kampvuur zitten. En omdat het vakantie is, en Jimmy en Maarten niet naar school hoeven, mogen ze mee.

Dat is een reuze verrassing. Ze kijken niet eens meer naar het spel dat ze aan het spelen waren, maar vragen, vanaf hun plekje op de grond, honderd uit. Vader antwoordt geduldig. Maar hij waarschuwt ook dat Jimmy natuurlijk eerst aan zijn vader en moeder moet vragen of die het goedvinden dat hij mee gaat. Jimmy zit heftig te knikken. Dat zal hij doen, zodra ze thuiskomen. Maar hij wil dolgraag.

Vader lacht. 'Dat dacht ik wel', zegt hij. 'Jullie zullen veel moeten lopen en klimmen, maar dat kunnen jullie best. En jullie hebben ook al vaak genoeg in een tent geslapen.'

'En of', zeggen Jimmy en Maarten tegelijk. Ze schieten samen in

de lach. 'Weet je nog?' zegt Jimmy. Ze denken allebei aan Maartens eerste nacht in een tent, toen hij met Jimmy en zijn vader en moeder mee mocht naar de bergen om er te kamperen. Wat was Maarten bang toen er, midden in de nacht, opeens beren op het kampeerterrein verschenen, die, op zoek naar voedsel, rond de tenten liepen.

'Zijn er daar ook beren?' vraagt Maarten.

'Ja', zegt vader. 'Ze zijn daar ook. Daarom zullen we voorzichtig moeten zijn. Vooral met het eten dat we meenemen. Daar komen ze altijd op af, dat weten jullie wel. Dus...' Hij stopt en kijkt de beide jongens vragend aan.

'Geen eten in de tent', zeggen die prompt.

Vader knikt lachend en pakt zijn boek weer op, en moeder wijst waarschuwend op de klok. Maarten doet het spel in de doos en krabbelt overeind. Hij loopt naar Toctoo's mand en blijft daar aarzelend stilstaan. Moet de kleine hond weer in de kamer slapen, of mag hij...?

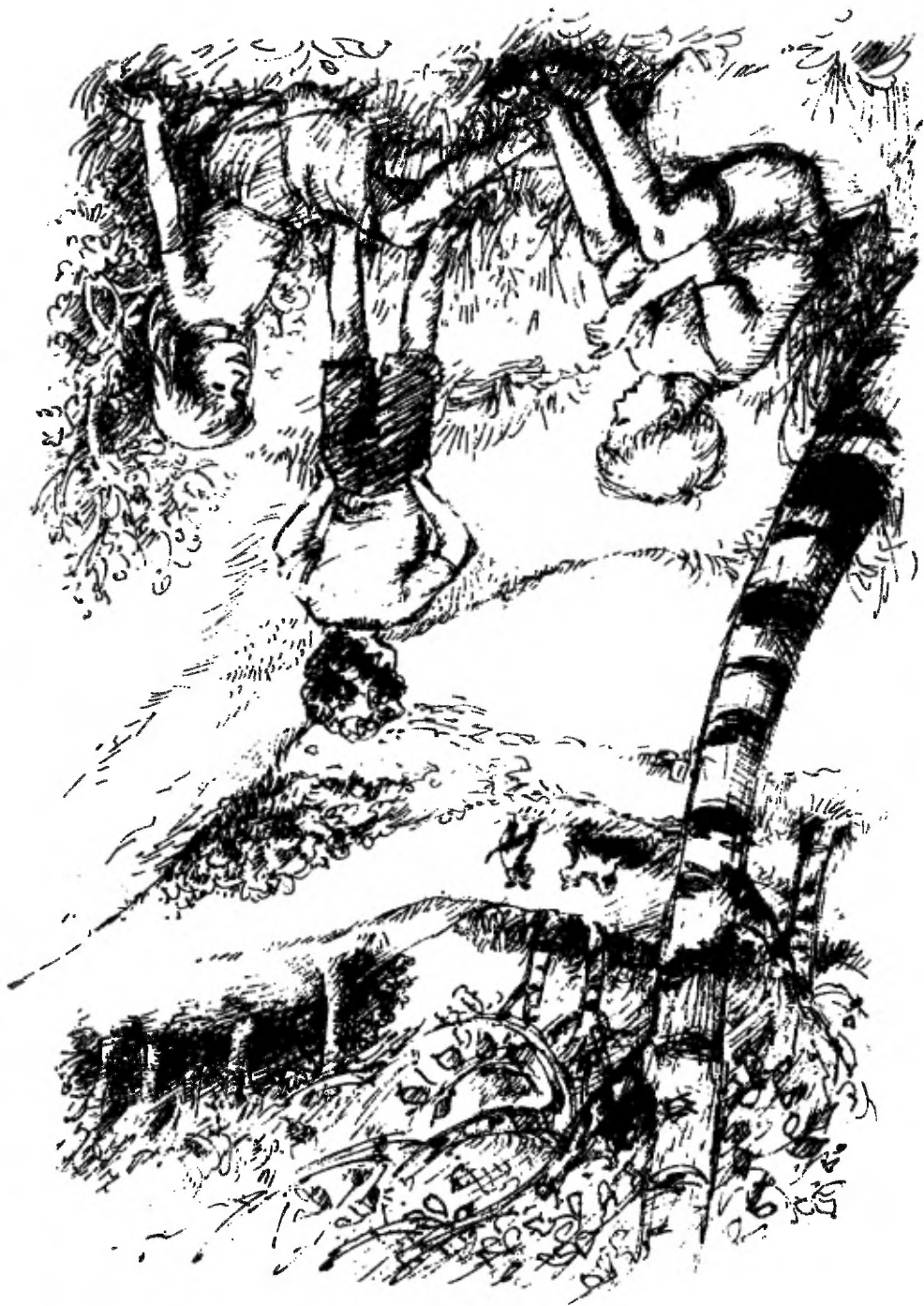
Moeder ziet het. 'Neem hem maar mee', zegt ze. 'Hij is zo eenzaam hier. We zullen toch maar een plaatsje voor zijn mand proberen te vinden in je kamer.'

Maarten draagt Toctoo en Jimmy volgt met de mand als ze naar Maartens kamer gaan. Moeder gaat ook mee. Het wordt wat vol, maar het kan toch; de mand van Toctoo krijgt een plaatsje. Toctoo wipt er meteen weer in. Nog voor Maarten en Jimmy in bed liggen, slaapt hij al.

Maar Maarten en Jimmy slapen niet direct. Ze hebben nog veel te veel te praten. Wat zal het weer een fijne zomervakantie worden!

De volgende morgen vinden de beide jongens Jennifer in het park. Met Toby. Die kijkt eerst wat wantrouwend naar Toctoo, en begint hem dan te besnuffelen. Even laat de kleine husky het toe, maar dan wordt hij ongeduldig. Hij wil spelen. Samen hollen ze weg; een wit en een bruin hondje in een zomers park.

Jennifer, Jimmy en Maarten kijken ze na. Dan gaan ze zelf ook spelen. Bij de lage heuvel, waar ze in de winter zo dikwijls met

hun ski's zijn opgeklommen. Natuurlijk moeten ze Jennifer ondertussen vertellen dat ze met Maartens vader mee naar de bergen mogen. Jennifer zucht benijdend. Ze zou best mee willen. Maar dan klaart haar gezicht op. Ze gaat zelf immers ook uit. Naar een kamp aan een groot meer, met een heleboel andere meisjes. En dat moet zij natuurlijk weer aan Maarten en Jimmy vertellen.

'Ga je ook in een tent slapen?' wil Maarten weten.

Jennifer schudt haar hoofd. Ze vertelt dat ze in kleine huisjes zullen slapen. Die huisjes hebben maar een kamer. Daar staan de bedden, en ook een grote kachel. Er is een hele rij van die huisjes. Ze staan onder de bomen, vlak bij het meer. Jennifer en de andere meisjes zullen in het meer kunnen zwemmen en met boten het water op gaan. Er zijn roeiboten en kano's. Ze zullen op speurtochten gaan in de bossen langs het meer, en wedstrijden houden op een groot open veld, niet ver van de huisjes.

Nu is het de beurt van Maarten en Jimmy om benijdend te zuchten. Dat zal vast ook een reuze vakantie worden.

Laat in de middag slenteren ze met zijn drieën naar Maartens huis terug. Als ze de hoek van de straat om slaan, zien ze een blauwe auto voor de deur staan. 'Peters auto', zegt Jimmy, en begint wat vlugger te lopen. Toby en Toctoo hollen vooruit, en Maarten en Jennifer komen achteraan.

Jimmy's grote broer zit in de tuin met Maartens vader en moeder te praten. Hij kijkt op als de jongens en Jennifer door het tuinhek komen en houdt dan een papieren zak omhoog.

'Die had je nog vergeten', zegt hij tegen Jimmy. 'Daarom kom ik hem maar even brengen.'

Nieuwsgierig kijkt Jimmy in de zak. 'Schoolboeken', zegt hij teleurgesteld. Ze lachen allemaal om zijn beteuterde gezicht.

'Die lagen nog in de huiskamer op de tafel', legt Peter uit. 'Ik dacht dat je ze misschien nodig zou hebben.'

Jimmy kijkt weer naar de boeken in de zak. Peter heeft gelijk. Hij heeft ze nodig. De juffrouw heeft gezegd dat ze ze maandag mee

moeten nemen, en hij had het helemaal vergeten. Hij gaat ze meteen naar Maartens kamer brengen.

Als hij terugkomt, zitten ze allemaal in een wijde kring op het grasveld. Er zijn koekjes en limonade, en Jennifer vertelt aan Maartens moeder over haar kamp aan het meer, terwijl Jimmy aan Peter vertelt over hun tocht naar de bergen met Maartens vader.

'Wat een vakantieplannen allemaal', zegt vader. Hij keert zich naar Peter. 'En wat ga jij doen? Heb je ook al plannen voor je vakantie?'

'En of', antwoordt Peter. 'Maar het is eigenlijk geen vakantie. Ik ga werken.'

Ze luisteren opeens allemaal.

'Ik ga werken', herhaalt Peter. 'Op een uitkijkpost voor bosbranden.' Hij vertelt verder. Hoe bosbranden dikwijls voorkomen op de berghellingen die helemaal bedekt zijn met bomen. Ze zijn erg gevaarlijk. Vooral als het erg droog is. Dan springt het vuur van de ene boom naar de andere, en staan er dikwijls hele bossen in brand. Soms beginnen die branden doordat de mensen onvoorzichtig zijn geweest met vuur. Ze hebben brandende lucifers weggegooid, of een kampvuur niet goed geblust. Maar andere keren is het de bliksem die tijdens een zware onweersbui in de bomen slaat en ze in brand zet. Het vuur kan zich geweldig snel verspreiden en de branden zijn vaak heel moeilijk te blussen. Daarom zijn er hier en daar uitkijkposten gemaakt in de bergen. Dat zijn kleine huisjes, die meestal bovenop een bergtop staan, of tegen een hoge berghelling aan zijn gebouwd. Ze zijn zo gemaakt dat ze een heel goed uitzicht hebben over een zo groot mogelijk gebied. In die uitkijkposten wonen mannen of jongens die iedere dag uitkijken om te zien of er bosbranden zijn. Zodra ze vuur of rook in de bossen op de berghellingen om zich heen zien, moeten ze dat doorgeven aan de mannen die de branden moeten stoppen. Als het veel geregend heeft en alles erg nat is, zijn er natuurlijk niet veel branden, maar in een hete droge zomer komt het dikwijls voor...

'Ga je ook in zo'n uitkijkpost wonen?' vraagt Jimmy gretig als het even stil is.

Peter knikt. 'Ja', zegt hij. 'Ik ga ook in zo'n uitkijkpost wonen. Helemaal alleen. Hij staat hoog op een steile berghelling en kijkt uit over een breed dal, met bergen aan alle kanten. Het is een heel goede plaats voor een uitkijkpost.'

'Ga je er de hele zomer naar toe?' wil Maarten weten.

'De hele zomer', verzekert Peter hem. 'Ik ga er al gauw naar toe, en kom pas weer terug als de zomer voorbij is. In de winter zijn er natuurlijk geen uitkijkposten nodig. Dan worden ze gesloten, want bosbranden komen dan niet voor.'

'En hoe kom je bij je uitkijkpost?' vraagt moeder.

'Lopend en klimmend', lacht Peter. 'Er is een pad. Dat gaat eerst door de bossen en daarna langs de berghelling omhoog. Het is erg smal; je kunt niet eens met z'n tweeën naast elkaar lopen. Maar het is de enige weg. Alles wat ik nodig heb moet ik zelf langs dat pad naar boven dragen.'

'Wat zal dat een zware rugzak zijn', zegt Maarten zuchtend.

Peter schiet in de lach. 'Reken maar', zegt hij. 'Ik zal vast wel een paar keer op en neer moeten om alles in de uitkijkpost te krijgen.' Jimmy's ogen beginnen plotseling ondeugend te schitteren. Hij geeft Maarten een duw met zijn elleboog. 'Wij willen je wel helpen', biedt hij aan. Hij is erg nieuwsgierig naar Peters uitkijkpost, en als ze Peter helpen om zijn spullen naar boven te dragen, kunnen ze hem zien.

Peter schatert. Hij begrijpt best waarom Jimmy hem zo graag wil helpen. Maar het kan niet. Hij gaat immers al gauw naar zijn uitkijkpost, en Maarten en Jimmy moeten nog naar school. Jammer.

'Weet je wat?' bedenkt Peter als hij de teleurgestelde gezichten ziet. 'Jullie kunnen een keer bij mij komen in de zomervakantie. En dan een paar dagen blijven. Hoe zouden jullie dat vinden?' De betrokken gezichten klaren op. Verrukt kijken ze Peter aan. Meent hij dat heus?

'Heus', verzekert Peter plechtig. Hij keert zich naar vader en

moeder. 'U vindt het toch wel goed?' vraagt hij.

'Natuurlijk', zegt vader.

'Het is geweldig leuk voor ze', zegt moeder.

Jennifer zit er een beetje stilletjes bij. Ze kijkt van de een naar de ander. Maar ze zegt niets. Ze weet wel dat ze niet met de jongens mee kan. Ze gaat immers naar haar kamp aan het meer. Maar ze zou toch Peters uitkijkpost ook zo dolgraag eens willen zien. Een beetje verdrietig streelt ze Toby, die naast haar zit, over zijn bruine kopje.

Moeder merkt het. Zelf is ze ook nieuwsgierig. 'Is het erg ver weg?' vraagt ze voorzichtig.

Peter legt haar precies uit waar het is. Eerst een paar uur rijden met de auto, en dan klimmen. Het smalle pad op.

'Het is wel een heel eind', zegt vader bedachtzaam, 'maar we kunnen er toch ook best een kijkje gaan nemen.'

Moeder draait zich om naar Jennifer. 'Zou je het leuk vinden om dan met ons mee te gaan?' vraagt ze.

Jennifer veert op en vergeet Toby.

'We zouden kunnen gaan voor je naar je kamp toe gaat', zegt moeder. Ze glimlacht om Jennifers blijde gezichtje.

'Laten we Maarten en Jimmy er naar toe brengen', stelt vader voor. De beide jongens glunderen. Dat is een reuze plan...

Peter staat op. Hij moet weg. Ze brengen hem met elkaar naar de auto. Jennifer gaat ook naar huis. Jimmy en Maarten lopen nog een eindje met haar mee. Ze praten druk over Peters uitkijkpost.

Was het maar alvast zomervakantie...

Hoofdstuk III

Was het maar alvast zomervakantie. Dat denken ze vaak in de weken die volgen. En ze zeggen het ook dikwijls tegen elkaar. Maarten tegen Jimmy, en Jimmy tegen Maarten. En samen zeggen ze het tegen Jennifer. Die verlangt er net zo erg naar als de beide jongens. Ze heeft haar vader en moeder over Peters uitkijkpost verteld, en de ogen van de dokter hebben vrolijk getwinkeld achter zijn brilleglazen. 'Jij boft zeg, dat je mee mag', heeft hij gezegd.

Op school vertellen Maarten en Jimmy de juffrouw over hun vakantie. Die slaat vol verbazing haar handen in elkaar als ze hoort wat ze allemaal gaan doen.

'Was het maar alvast zo ver', zuchten de jongens alweer.

'Het duurt niet lang meer hoor', troost de juffrouw. 'Nog maar een paar weken.'

Nog maar een paar weken... en ze gaan toch nog vlug genoeg voorbij.

Een zonnige zomerdag is Maartens laatste schooldag voor de vakantie. Opgewonden schuift hij naast moeder op de voorbank van de auto, zijn trommeltje met boterhammen in zijn hand. In de andere hand draagt hij een pak. Een plat pak met een blauw lint er omheen en een grote strik er op. Dat pak is voor de juffrouw. Want vandaag is het de laatste dag dat Maarten in haar klas zit. Na de zomervakantie, als hij naar de volgende klas gaat, krijgt hij een andere juffrouw of meester. Maarten vindt dat wel een beetje jammer. Hij zat graag in de klas van de juffrouw. Ze heeft hem zo vaak geholpen. Vooral in het begin, toen hij pas uit Holland was gekomen en nog niet veel engels kende. Toen sprak ze dikwijls hollands met hem. Want de juffrouw is in Holland geboren, net als Maarten zelf. Samen praatten ze vaak over Holland. De brieven van de kinderen uit Maartens vroegere klas kon de juffrouw gemakkelijk vertalen, en dan las ze ze aan de kinderen uit Maartens klas in Canada in het engels voor. En hoe vaak heeft ze niet

met hem gelezen. Eerst uit het boekje met de vrolijke plaatjes, en later uit andere, dikkere boeken. Net zo lang tot hij goed engels kende en het niet meer nodig was. Daarom vindt Maarten het jammer dat hij in september een andere meester of juffrouw krijgt, en daarom heeft moeder hem vanmorgen het pak meegegeven. Maarten weet wel wat er in zit. Moeder heeft het hem gisteravond laten zien. Voor ze het inpakte en het blauwe lint er om deed.

'Zou de juffrouw er blij mee zijn, Mam?' vraagt Maarten als ze samen naar school rijden.

'Ik denk het wel', antwoordt moeder, terwijl ze de auto door het drukke verkeer rijdt.

'Het is al lang geleden dat ze in Holland woonde', peinst Maarten.

'Dat heeft ze zelf gezegd.'

'Daarom zal ze er extra blij mee zijn, denk ik', glimlacht moeder.

'Ze heeft Holland al zo lang niet gezien.'

Ze kijken allebei naar het platte langwerpige pak dat naast Maarten op de voorbank van de auto ligt, en ze hopen beiden dat de juffrouw er blij mee zal zijn...

De juffrouw is er verschrikkelijk blij mee. 'Wat een cadeau Maarten', zegt ze als ze het lint heeft losgemaakt en het papier er af heeft gewikkeld. In haar handen ligt een boek. Een boek over Holland met prachtige, gekleurde platen. Platen van groene weiden met zwart-witte koeien er in, en spitse kerktorens in de verte, en platen van paarse heidevelden met donkere bossen er langs. Maar ook platen van steden en dorpen, met smalle straten en hoge bruggetjes over nauwe grachten. En natuurlijk platen van molens. Die platen vindt Maarten zelf het allermooist.

De juffrouw legt het boek voorzichtig op haar bureau. 'Dat ga ik gauw lezen, Maarten', zegt ze, 'en al die mooie platen goed bekijken. Ik ben er zo blij mee.'

Dan wordt het stil in het lokaal. De jongens en meisjes buigen hun hoofden en vouwen hun handen, en de juffrouw bidt.

Voor het laatst vertelt ze daarna een verhaal uit de Bijbel. Maarten luistert nog beter dan anders, en hij doet extra zijn best als ze de

versjes gaan zingen die de juffrouw hun heeft geleerd in het afgelopen jaar. Het zijn er veel, maar Maarten kent ze nog allemaal, ook al was het eerst niet zo gemakkelijk voor hem al die versjes te moeten leren in het engels.

Ze hoeven die dag niet meer te rekenen en taallessen te maken. Ze doen spelletjes en de juffrouw leest voor uit een dik boek. Ze tracteert de kinderen op zuurtjes en chocola. Maar ook op dikke glimmende appels.

Voor ze naar huis toe gaan, zingen ze zoals altijd nog een versje. Soms mogen de kinderen dat versje kiezen, maar vandaag doet de juffrouw het. Blijf bij mij Heer, zingen ze met elkaar. Maarten kent het ook heel goed. Het was het allereerste versje dat hij in Canada op school leerde. De juffrouw knikt hem toe, en Maarten lacht terug. Ze denken beiden aan de dominee, die het in de kerk liet zingen.

Als ze het uit hebben, gaat de bel. De kinderen sluiten hun ogen, en de juffrouw vraagt of de Heer hen allemaal wil bewaken in de lange weken van de zomervakantie. Of Hij hen wil beschermen als ze op reis gaan, en hen weer veilig terug wil brengen in september als de school weer begint.

De juffrouw staat in de deuropening als de kinderen het lokaal uitgaan. Een voor een gaan ze langs haar heen en nemen ze afscheid van haar. Als Maarten voor haar staat, legt ze even haar hand op zijn schouder en vraagt of hij zijn vader en moeder ook bedanken wil voor het mooie boek. En of hij vooral vertellen wil hoe blij ze er mee is, en wat een verrassing het was.

Maarten knikt. Natuurlijk wil hij dat. De ogen van de juffrouw glijden over zijn gezicht. Over zijn bruine ogen en zijn donkere krullen. Plotseling beginnen er plagende lichtjes in te dansen. 'Over een poosje heb ik een verrassing voor jou, Maarten', zegt ze. Maarten kijkt de juffrouw ongelovig aan. Die lacht om zijn verbaasde gezicht. 'Wacht maar af', plaagt ze geheimzinnig.

'Al gauw?' vraagt Maarten hoopvol.

'Oh, het duurt een paar weken, hoor', antwoordt de juffrouw.

Nu wordt Maarten erg nieuwsgierig. Hij zou dolgraag willen weten wat de juffrouw bedoelt. Maar ze schudt haar hoofd.

'Meer vertel ik je niet', zegt ze vrolijk. 'Dan is het geen verrassing meer.'

Als Maarten naast moeder in de auto naar huis rijdt, denkt hij nog steeds aan de woorden van de juffrouw. Hij vertelt moeder wat ze heeft gezegd, en ook dat ze zo erg blij was met het boek. Moeder knikt voldaan. 'Dat dacht ik wel.'

'Maar wat zou de verrassing zijn?' vraagt Maarten.

Nu schudt moeder haar hoofd. 'Dat weet ik ook niet', zegt ze. 'Wacht maar af, Maarten.'

In de eerste vakantiedagen denkt Maarten nog vaak aan de juffrouw en wat ze tegen hem heeft gezegd. Maar langzamerhand begint hij het te vergeten. Er is zo veel te doen. Hij speelt met Toctoo en met Jimmy en Jennifer.

Op een avond komt vader thuis en zegt dan dat ze nu al gauw hun tocht naar de bergen gaan maken. Over een paar dagen. Maarten moet alles wat hij nodig heeft bij elkaar gaan zoeken. Zijn stevige bergschoenen en zijn rugzak. Zijn warme jekker en zijn cape. En natuurlijk zijn slaapzak.

Jimmy komt de nacht voor ze weggaan bij hem slapen. En als alles eindelijk klaar en ingepakt is, ligt de gang vol. Toctoo klautert over de rugzakken en snuffelt aan de bergschoenen. Hij heeft uitbundig plezier.

'Jammer dat hij nog niet mee kan', zegt Maarten. 'Hij zou het vast fijn vinden.'

'Dat denk ik ook wel', zegt vader, 'maar hij is echt nog te klein. Volgend jaar misschien, dan is hij al een grote sterke hond.'

'Dan kan hij mijn rugzak dragen', besluit Maarten. 'Dat doen huskies vaak in de bergen, hé Pap?' Hij krijgt niet direct antwoord van zijn vader. Die is bezig een van de riemen van zijn rugzak wat vaster aan te halen. Maar Jimmy zegt dat hij het vaak genoeg heeft gezien.

Uitgezwaaid door moeder, die Toctoo in haar armen heeft, gaan

ze de volgende morgen op weg; twee zware, volgeladen auto's. Er moet heel wat mee, en er is niet al te veel ruimte meer over voor Maartens vader en de beide jongens. Maar hulpvaardige handen maken een plaatsje voor hen, en dan gaat het precies.

Maarten en Jimmy zitten samen achter in de tweede auto. Ze zeggen niet veel; ze kijken stilletjes naar de mannen om hen heen. Die praten en lachen met Maartens vader, die voorin zit. Een jonge man met een klein baardje zit achter het stuur, en naast de beide jongens zitten nog twee mannen. Een heeft een gitaar naast zich staan, en de ander draagt een grote verrekijker aan een riem om zijn nek.

De hele dag rijden ze door de bergen. Ze draaien van de brede asfaltweg af een smallere grintweg op. Die kronkelt door dichte bossen en over smalle bruggetjes. Ze stoppen een paar keer om wat te eten en rond te lopen, en als ze daarna weer verder gaan, wordt de grintweg een zandpad. Door diepe kuilen en over uitstekende stukken steen hobbelen ze voort.

Tot ook het zandpad ophoudt. De auto's stoppen. Ze staan voor een brede rivierbedding, bezaaid met rotsblokken. Er is geen water in de rivier; de stenen zijn droog. De auto's kunnen er wel doorheen, maar ze moeten allemaal uitstappen en naar de ander kant lopen, terwijl de auto's verder rijden. Hotsend en botsend gaan die over de stenen. Maarten en Jimmy zijn al lang aan de overkant als de auto's eindelijk ook de oever opklimmen. Die is steil en ze halen het maar net. 'Instappen', roept de man met de verrekijker als de auto's weer op het zandpad staan, dat aan de andere kant van de rivierbedding verder gaat. Hij houdt de deur voor Maarten en Jimmy open en klimt zelf het laatst naar binnen.

Maar lang zitten ze niet in de schuddende auto's. Even later staan ze alweer voor een droge rivierbedding. Gehoorzaam springen ze allemaal weer naar buiten en Maarten en Jimmy beginnen meteen naar de overkant te lopen. Maar Maartens vader blijft staan en kijkt naar het rivierbed. Er is een bezorgde rimpel tussen zijn ogen. Hij zwaait naar de man met het baardje, die nog steeds achter het stuur zit, en beduidt hem dat hij heel voorzichtig moet

zijn. Het rivierbed is diep; dieper dan het vorige, en de stenen zijn groot en scherp. Het zal niet gemakkelijk zijn om aan de overkant te komen.

Maarten en Jimmy zijn op een groot rotsblok geklommen en kijken gespannen toe als de auto's heel langzaam beginnen te rijden. Zwaaiend en stotend rijden ze het rivierbed in, en zwaaiend en stotend proberen ze er aan de andere kant weer uit te rijden. Maar vlak voor de steile oever is een diepe kuil. De achterwielen van de voorste auto rollen er in, en... kunnen er niet meer uit. De auto zit vast.

De tweede auto stopt ook. De man met het baardje springt er uit. Hij loopt op de gestrande auto toe, net als al de andere mannen. In een kring staan ze om de kuil en kijken naar de wielen die er in zijn weggezakt. De auto zal er uit moeten, maar het zal een moeilijk karwei worden. De jonge man met het baardje kruipt onder de auto, en Maartens vader gaat praten met de bestuurder van de eerste auto.

Maarten en Jimmy springen van hun rotsblok af. Ze willen natuurlijk ook helpen. Maar ze worden teruggestuurd. Ze kunnen niets doen en zouden maar in de weg lopen. Gehoorzaam klimmen ze weer op hun rotsblok. Zo kunnen ze in ieder geval goed zien wat er gebeuren gaat.

Met elkaar proberen de mannen de auto uit de kuil te krijgen. Er wordt geduwd en geduwd. De motor raast en de wielen draaien. Heel langzaam lukt het en krijgen ze hem uit de kuil op de andere oever.

'Hè, hè', zucht Maartens vader als de auto tenslotte het zandpad oprijdt. Hij veegt zijn natte voorhoofd af. Het is zwaar werk geweest. Ze hebben allemaal dorst gekregen. Vader wenkt Maarten en Jimmy. 'Nu mogen jullie helpen', lacht hij. 'Ga maar gauw water halen voor ons allemaal.'

'Maar de rivierbedding is droog', zegt Maarten. 'Er is geen druppel water in.'

Zijn vader draait zich om en wijst naar de andere kant van de vallei. Daar is een klein beekje. Het is bijna onzichtbaar tussen

het struikgewas en het hoge gras, en de jongens hadden het helemaal niet gezien. Ieder met een emmer aan hun arm hollen ze weg. Het water is schoon en helder en heerlijk koel. Ze merken opeens dat ze zelf ook dorst hebben en scheppen het water op in de kommetjes van hun handen. Ze drinken gulzig. Wat is dat lekker! Veel langzamer dan ze gekomen zijn, gaan ze terug; zwaar tillend aan de emmers. Ze worden met gejuich begroet. Met grote koppen wordt het water uit de emmers geschept en rondgedeeld. Dorstig willen ze allemaal nog een tweede kop, en een derde. De emmers raken leeg.

'Ga nog maar wat halen', zegt vader, 'de tweede auto moet ook nog door het rivierbed.'

Maarten en Jimmy gaan weer naar het beekje. Als ze terugkomen, staat de andere auto al op het zandpad. Dat is vlugger gegaan dan bij de eerste. Ze kunnen bijna meteen weer instappen. Nog een paar keer moeten ze door droge rivierbeddingen rijden. Dan houdt het zandpad helemaal op. Ze rijden een wijd dal in, waar twee nauwe sporen door het gras de enige weg vormen.

'Maar nu zijn we er ook gauw', zegt vader. 'Daarginds, aan het eind van het dal, waar het bos begint, daar moeten we zijn.'

Het is een lange tocht geweest als de auto's eindelijk stoppen. Maarten en Jimmy wippen naar buiten en kijken nieuwsgierig rond. Wat een mooi plekje is het. Maar er zijn al eerder mensen geweest, ontdekken ze. Er ligt een grote houten vlonder, en een boomstam die helemaal is uitgehold. Er is een ronde open plek met een hek van boomstammen er om heen, en ook een cirkel van stenen, waar een kampvuur is geweest. Vader legt uit dat het een kamp is dat gemaakt is door een paar van de mannen uit de groep toen ze hier een hele zomer werkten, een paar jaar geleden. Die mannen trokken ieder dag de bergen in om stenen en stukken rots te verzamelen. En ze maakten ook kaarten van het dal en de bergen eromheen. Vader wijst op de ronde open plek met het hek van boomstammen.

'Daar liepen hun paarden in', vertelt hij.

'Paarden?' roepen de beide jongens tegelijk.

'Paarden', zegt vader. 'Ze trokken te paard de bergen in, en er waren cowboys bij om voor de paarden te zorgen.'

Jimmy en Maarten bekijken de ronde open plek eens goed. Paarden... cowboys...

Een vrolijke stem achter hen zegt: 'Zo zag het er toen uit.' De man met het baardje leunt over het hek. Hij heeft een foto in zijn hand. Die laat hij aan de jongens zien. Op de foto staat dezelfde ronde open plek met het hek eromheen. Er staan paarden in. Een paar cowboys zijn bezig ze te zadelen. Die cowboys hebben honden op met brede randen, en rijlaarzen aan met dikke hakken. De man met het baardje staat zelf ook op de foto. Hij leunt over het hek, net als nu. Als Maarten hem de foto teruggeeft, wijst hij op de uitgeholde boomstam die een eindje verderop ligt.

'Dat was de drinkbak voor de paarden', vertelt hij.

'De cowboys vulden hem met water en lieten zo de paarden drinken. Ze hadden hem zelf gemaakt.'

'En die houten vlonder daar?' wil Maarten weten. 'Waar gebruikten ze die voor?'

De man met het baardje lacht. Hij heeft plezier in de beide jongens. 'Dat was de vloer van de grootste tent', zegt hij. 'Op regenachtige dagen, als we de bergen niet in konden gaan, bleven we thuis. Dan bekeken we stenen en werkten aan de kaarten. Daarvoor hadden we een grote tent nodig, met een stevige vloer.'

'Er was zeker ook vaak een kampvuur?' vraagt Jimmy, op de cirkel van stenen wijzend.

'Heel vaak', antwoordt de man met het baardje. ''s Avonds, als we klaar waren met ons werk, maar soms ook 's morgens vroeg, als de zon niet scheen en het koud was.'

'Krijgen wij...' begint Maarten. Hij hoeft niet verder te vragen. De man met het baardje lacht weer als hij de verlangende gezichten van de jongens ziet.

'Natuurlijk', zegt hij. 'Vanavond. En een groot hoor.'

'Fijn', zeggen Jimmy en Maarten tevreden. Ze keren zich om en lopen terug naar de auto's, waar al de andere mannen druk bezig zijn alles uit te laden. Vader tilt juist een groot pak uit de auto.

'Hier is jullie tent', zegt hij. 'Zoek maar een mooi plekje, dan gaan we hem opzetten.' Hij wijst op de rand van het bos, waar de bomen verder uit elkaar staan.

Daar moeten de tenten staan.

Jimmy en Maarten lopen er heen. Ze zijn niet de eersten. Hier en daar staat al een tent onder de bomen. Zoekend lopen ze rond.

'Hier', wijst Jimmy.

'Of hier', zegt Maarten.

'Nee hier', zeggen ze opeens allebei. Op een holletje gaan ze terug om de tent op te halen.

Hoofdstuk IV

Vader helpt hen de tent opzetten, en als ze klaar zijn, helpen Maarten en Jimmy hem met de zijne. De man met het baardje komt aanlopen met de slaapzakken. Hij slaapt in dezelfde tent als Maartens vader en hij heet Jef, vertelt hij aan de jongens. Om hen heen worden de andere tenten ook opgezet. Nu staat er een hele groep helder gele tenten onder het groen van de bomen.

'Jullie hebben zeker wel honger?' vraagt vader terwijl ze er met z'n drieën naar staan te kijken. Dat hebben ze zeker; het is een lange dag geweest. Ze hoeven niet lang meer te wachten. Op de vierkante houten vlonder, die eens de vloer was van de grootste tent, staat een lange tafel. Op borden en schalen wordt het eten daar klaar gezet door een lange magere man.

'Dat is de kok', zegt vader. Met hun volle borden gaan ze allemaal zitten rond het kampvuur, dat al lustig opvlamt. IJverige handen hebben er grote boomstammen in een kring om heen gerold. Nu is er voor iedereen een plaatsje. Er wordt gepraat en gelachen, maar Maarten en Jimmy zeggen niet veel. Hun borden zijn in een ommezien leeg.

'Smaakt het?' vraagt de kok, die naast hen zit en ziet hoe vlug het eten verdwijnt. De lege borden zijn het antwoord. De kok wijst op de tafel en de jongens schieten direct overeind.

Na het eten helpen ze de kok opruimen, en daarna moet er nog hout worden gesprokkeld voor het kampvuur. Er liggen genoeg dode takken op de grond onder de bomen, en met hun armen vol komen ze terug. Vader maakt een plaatsje voor hen op een van de boomstammen, en de jonge man die naast Maarten en Jimmy in de auto zat, heeft zijn gitaar gepakt en tokkelt er zachtjes op. Dan begint hij te zingen. Eerst luisteren ze allemaal, maar al gauw beginnen er een paar mee te zingen.

Maarten kent de versjes niet, maar Jimmy wel. Hij zingt dapper mee. Maarten luistert goed. Hij zou ook graag meedoen.

'Jimmy moet ze je maar leren', zegt vaders stem naast hem. 'Dat

wil je wel, hè Jim?’

Jimmy houdt even op en kijkt naar zijn vriendje. ‘Tuurlijk’, belooft hij meteen.

Hij houdt woord. Als ze in hun slaapzakken in de tent liggen, begint hij direct. Maar het duurt niet zo lang. De woorden komen al langzamer, en nu en dan is het een hele poos stil.

Buiten is het ook stiller geworden. De mannen rond het vuur zingen niet meer. Alleen de gitaar tokkelt nog zachtjes. De vlammen van het kampvuur branden lager en lager, en een voor een staan de mannen op en gaan naar hun tenten. Tot alleen de kok nog over is. Die dooft de vlammen zorgvuldig. Er mag geen enkel stukje hout blijven branden.

Dan wordt het donker en stil. Binnen in de tenten, en buiten tussen de bomen. Maar de kok is nog niet klaar. Hij pakt een lamp, en in de donkere nacht vlamt dan toch weer een helder lichtje. Dan hangt hij, goed afgeschermd, in een boom, en dan gaat ook hij eindelijk naar zijn tent.

Nu is de nacht niet zo duister meer. Het lichtje schijnt stilletjes over de gele tenten en maakt grote schaduwen van de takken van de bomen. Soms, als de nachtwind door de boomtoppen strijkt, bewegen die schaduwen even zachtjes. Maar meestal liggen ze roerloos over de grond en de tenten. Het lijkt of ze slapen, net als de mannen en jongens. Alleen het lichtje, hoog in een boom, is klaar wakker...

De volgende morgen zijn ze allemaal al vroeg op. De zon is nog niet eens over de bergkammen langs het dal geklommen, en het is nog koel. Maarten en Jimmy zijn blij met het vuur dat al weer in de cirkel van stenen knettert. Ze warmen er hun koude handen boven, weggedoken in hun dikke jekkers. Vader komt met warme thee en zegt dat het ontbijt klaar is. Daarvoor laten de beide jongens het vuur meteen in de steek. Nog voor ze bij de tafel aankomen, ruiken ze het al: Gebakken eieren met spek! Mmmmmmmmm. De kok schept hun borden vol; ze moeten goed eten. Ze zullen immers heel de dag gaan lopen en klimmen. De rugzakken staan al klaar. Er

moet alleen nog eten in voor onderweg. Als dat ook gedaan is, gaan ze dicht. In een lange rij achter elkaar lopen ze het kamp uit. De kok wuift hen na; hij blijft helemaal alleen achter.

Ze volgen een paadje dat langs de bosrand loopt. Het is diep uitgesneden in het hoge gras, en zo smal dat Jimmy en Maarten niet naast elkaar kunnen lopen. De zon komt eindelijk boven de bergkammen uitkijken, en de warme jekkers gaan uit en verdwijnen in de rugzakken.

Maarten kijkt om zich heen, terwijl hij stevig doorstapt. Het dal is stil en zonnig; het paadje slingert zich er door heen, van de ene kant naar de andere. Soms verdwijnt het bijna, maar Jef, die voorop loopt, vindt het toch steeds weer terug. Het hoge gras is nog nat van de dauw, en staat vol met bloemen. Wit en roze, paars en blauw. Zo nu en dan staat een van de mannen even stil en bukt zich om een bloem te plukken, die dan behoedzaam tussen de bladzijden van een zwart boekje wordt gelegd. Tussen de bonte bloemen, in het hoge gras, staan lage struiken. Helder gele bloemetjes bloeien tussen hun groene bladeren. Het is een vre-

dige, zonnige wereld, ver van de drukte en het lawaai van de mensen...

Langs de bosrand, tussen de bomen, beweegt iets. Ergens kraakt een tak en ritselt een blad. Jef is de eerste die het ziet en hoort. Hij staat stil en legt zijn vinger tegen zijn lippen. 'Kijk', fluistert hij. De hele rij mannen stopt. Allemaal kijken ze naar de bosrand. Onder de bomen staat een hert. Het staat heel stil, en kijkt met zijn grote bruine ogen de groep mannen nieuwsgierig aan. Die bewegen zich ook niet.

Opeens ziet Maarten er nog een. Het is een mannetje met een prachtig gewei. Het komt aanlopen tussen de bomen en blijft ook staan. 'En nog een', fluistert Jimmy.

De herten zijn niet bang, ze komen zelfs een beetje dichterbij. Maar opeens knapt er in de bossen achter hen met luid gekraak een tak. De herten schrikken op en springen weg. Tussen de bruine stammen van de bomen zijn de bruin-grijze dieren in een oogwenk verdwenen.

De tocht gaat verder. Ze komen aan het eind van de vallei, en het paadje gaat omhoog, de bossen in. Ze moeten klimmen nu, en lopen wat langzamer. Het paadje eindigt in een smalle kloof, met aan beide kanten hoge steile rotsen. Vermoeid zakken ze op de grijze stenen neer, en de zware rugzakken gaan even af.

Jimmy en Maarten knabbelen op een chocoladereep, terwijl ze luisteren naar Jef, die iets uitlegt aan de mannen, die in een kring om hem heen zitten. Ze begrijpen er niet veel van, maar ze zien hoe hij op de bergtoppen om hen heen wijst, en dan een hamer pakt die naast hem ligt. Hij klopt op de rotsen tot er kleine stukjes afbreken.

De mannen staan op en beginnen rond te lopen. Ze kijken aandachtig om zich heen en kloppen op de rotsen met hun hamers, net als Jef. Die is ook opgestaan en komt even bij de beide jongens zitten.

Hij haalt een paar grijze stukken steen uit zijn zak en laat die Maarten en Jimmy zien. Het zijn geen gewone stukken steen. Er staan schelpen in afgedrukt. Maarten en Jimmy buigen zich over

die wonderlijke stenen.

'Lang geleden', zegt Jef, 'waren de bergen om ons heen de bodem van een zee. Een warme tropische zee. Dit zijn de schelpen van de diertjes die in die zee leefden.' Hij geeft de jongens allebei een steen.

'Fossielen', zegt Maarten. Dat heeft zijn vader hem verteld. Hij draait de steen rond, en bekijkt de afdrukken van de schelpen. Jef knikt goedkeurend. 'Precies', zegt hij. 'Straks zullen we nog andere stenen vinden. Donkergrijze met witte stippen er in. Die witte stippen zijn vroeger ook kleine diertjes geweest. Koraaldiertjes, die in diezelfde warme tropische zee leefden.' Hij staat op en loopt weer weg. Maar hij vergeet zijn hamer, die naast hem op de stenen lag.

Jimmy ontdekt die het eerst. Met de hamer in zijn hand loopt hij Jef achterna. Het is geen gewone hamer, ziet Jimmy nu. Het is een hamer met een scherpe punt. Daarmee worden de kleine stukjes steen van de grote rotsblokken afgebroken. Overal om hem heen ziet hij het de mannen doen. Hij staat stil en kijkt naar de hamer in zijn hand. Die is zwaar. Maar niet te zwaar. Hij aarzelt. Zou hij ook eens... Hij kijkt naar de grijze rotsen onder zijn voeten. Hij zou het zo graag eens proberen. Net zoals hij het Maartens vader en de anderen ziet doen. Hij bukt zich...

'Het mag best hoor', zegt Jefs vrolijke stem achter hem. 'Probeer het maar eens.'

Een beetje schuldig kijkt Jimmy op. Hij krijgt een kleur en geeft de hamer gauw aan Jef. 'Die had je vergeten', stamelt hij.

Maar Jef lacht. 'Je wou het graag ook eens proberen, hè?' zegt hij. 'Dat mag hoor. Kijk, zo moet je het doen.' Hij hurkt naast Jimmy neer en geeft een flinke klap op de harde steen. 'Nu jij', zegt hij, en geeft Jimmy de hamer. Jimmy probeert het voorzichtig. 'Niet hard genoeg', zegt Jef hoofdschuddend. 'Harder, Jimmy.'

Ze merken geen van beiden dat Maarten achter hen is komen staan en vol spanning toeziet. Als het Jimmy is gelukt, wil Maarten het ook graag proberen. Natuurlijk mag dat, en om de

beurt kloppen ze lustig op de rotsen. Tot Jef op zijn horloge kijkt en opspringt. 'We moeten weer verder', zegt hij. 'Het is nog een heel eind.'

Door een nauwe kloof, langs een vlug voortstromend beekje, lopen ze verder. Een paar keer gaat het smalle paadje over het water. Dan springen ze van de ene steen op de andere naar de overkant. Maarten glijdt een keer uit op de glibberige stenen, maar zijn vader, die achter hem loopt, grijpt hem nog net.

'Dat scheelde een haar', lacht hij. 'Je had bijna in het water gelegen.'

'Lekker fris', lacht Maarten terug. Hij heeft het warm en kijkt verlangend naar het koele water.

Nog één keer steken ze het beekje over, en dan wijst vader omhoog. 'Nu gaan we weer klimmen', zegt hij.

Er is geen pad meer. Ze klauteren door de bedding van een smal bergstroompje omhoog. Er is maar heel weinig water in het stroompje. Hier en daar druppelen smalle straaltjes naar beneden, maar meestal is het droog.

'Dat is in het voorjaar wel anders', vertelt Jef. 'Als hoog in de bergen de sneeuw smelt, komt het water met geweld naar beneden. Dan is het smalle stroompje een brede, ruisende bergbeek.' 'Dan kun je er natuurlijk niet door naar boven klimmen', zegt Jimmy.

Jef schudt zijn hoofd. 'Je kunt hier zelfs helemaal niet komen', zegt hij. 'Want de droge rivierbeddingen waar we gister met de auto doorheen reden, zijn dan ook vol water.'

Jimmy kijkt omhoog naar de geweldige bergen om hen heen. Er ligt geen sneeuw meer op. Op de lagere hellingen groeien nog bomen, maar de toppen zijn kaal. Bruin en grijs steken ze af tegen de blauwe lucht. Jimmy kijkt weer naar het smalle beekje met zijn grote rotsblokken. Onverdrotten klimt hij verder.

Ze rusten pas weer als Maartens vader zegt dat de groep mannen de helling van een berg op gaat klimmen, en dat Maarten en Jimmy maar beter beneden in het bergstroompje kunnen blijven. De helling is steil en bezaaid met grint en rotsblokken.

De jongens kijken de mannen na terwijl ze naar boven klauteren. Het losse grint geeft niet veel steun aan de stevige bergschoenen. Bij iedere stap komt er een regen van steentjes omlaag rollen, en zo nu en dan raakt er een grote steen los, die met veel lawaai naar beneden boldert. Dat is gevaarlijk, die grote stukken rots, begrijpt Maarten. Daarom klimmen de mannen niet in een lange rij achter elkaar omhoog, maar breed uitgespreid over de helling. Zo kunnen de losgeraakte rotsblokken op hun reis naar beneden niet iemand anders raken.

Het is warm in de bedding van het bergstroompje. Blij dat ze hun zware rugzakken een poosje af hebben kunnen doen, leunen Maarten en Jimmy tegen een rotsblok. Een dun straaltje water maakt vlak bij hen een klein watervalletje, door van een hoog rotsblok naar beneden te vallen op een ander rotsblok. De druppels spatten op de stenen en maken ronde, donkere vlekken op al dat grijs.

Jimmy's ogen volgen die rondspattende druppels. Opeens zit hij met een ruk rechtop. 'Kijk eens', zegt hij, en grijpt Maartens arm. Die volgt Jimmy's wijzende vinger, maar ziet niets. 'Daar', wijst Jimmy weer. Hij komt overeind en loopt weg, een klein eindje naar boven.

Als hij terugkomt, heeft hij een stuk steen in zijn hand. Een donkergrijs stuk steen, met witte stippen. De steen waarover Jef hun heeft verteld. De steen met de koraaldiertjes erin. Samen bekijken ze hem van alle kanten. Maarten zucht benijdend. Hij zou ook graag zo'n stuk steen willen hebben.

'Kom mee, joh', zegt Jimmy. 'Laten we gaan zoeken. Er zijn er vast wel meer.'

Speurend klimmen ze over de rotsblokken en dwalen weg van de rugzakken, die eenzaam achterblijven in het bergstroompje. Ze moeten een hele poos zoeken. Maar eindelijk ontdekken Maartens scherpe ogen iets grijs en wits, half verscholen onder een ander rotsblok. Hij bukt zich. 'Ik heb er een', juicht hij, en houdt de steen triomfantelijk omhoog.

Jimmy komt aangesprongen en bekijkt Maartens vondst. Die ziet

er precies zo uit als de zijne. Glunderend kijken ze elkaar aan... 'Maarten... Jimmy...' horen ze opeens. Het komt van ver. Ze moeten een heel eind zijn weggedwaald. Vliegensvlug verdwijnen de stenen in hun broekzakken, en haastig gaan ze terug. Nu pas merken ze dat het stroompje een bocht heeft gemaakt, en dat de berghelling met de klimmende mannen helemaal uit het gezicht is verdwenen.

Toen de groep mannen terugkwam in het bergstroompje, vonden ze daar alleen de rugzakken. De jongens waren verdwenen. En hoe ze ook rondkeken, ze zagen nergens een blauwe en een rode blouse, een blonde kuif en een bruine krullenkop... Dat ze niet zo heel ver weg konden zijn, begrepen ze wel. Maar Maartens vader en Jef werden toch een beetje ongerust. Verdwalen in deze eenzame bergen is erg gevaarlijk. Paden zijn er niet en mensen komen er bijna nooit. Maandenlang zijn de hellingen en de bergstroompjes helemaal verlaten. Maar een heel enkele keer komen er mensen, zoals nu.

Gelukkig hoorden Maarten en Jimmy de roepende stemmen. Als ze terug zijn bij de anderen, laten ze trots de stenen met de witte stippen erin zien.

Jef knikt. 'Dat zijn de stenen die ik bedoelde', zegt hij terwijl hij ze in zijn handen ronddraait en zorgvuldig bekijkt.

'Stop ze maar gauw in je rugzak', zegt vader, 'we gaan verder.' Heel de dag blijven ze rond het smalle bergstroompje klauteren en klimmen. Soms gaan ze een berghelling op die dicht begroeid is met bomen en struiken. Dan verliezen Maarten en Jimmy Maartens vader geen ogenblik uit het oog. Die heeft hen gewaar-schuw'd dat ze dicht bij hem moeten blijven, omdat ze anders elkaar gemakkelijk kwijt kunnen raken tussen de bomen en het dichte struikgewas.

'Zijn er hier ook beren?' vraagt Maarten, een beetje benauwd, denkend aan zijn ontmoeting met de berin en het kleine beertje de vorige zomer.

Vader knikt. Die zijn er ook.

Jef, die hoort wat Maarten vraagt, begint te vertellen over de

zomers dat hij in deze bergen werkte, en over de beren die soms naar het kamp kwamen omdat ze eten roken. Hij vertelt nog steeds als ze een poosje zitten te rusten op een zonnige berghelling. Maarten en Jimmy, happend in hun boterhammen en sinaasappels, luisteren gretig. Jef vertelt hoe de beren hun het leven vaak lastig maakten als ze hun werk moesten doen. Hoe ze soms de tenten vernielden met een forse haal van hun scherpe klauwen. Hoe hij en de anderen die bij hem waren soms in bomen moesten klimmen om aan de beren te ontkomen, en daar urenlang moesten blijven zitten, omdat de beren maar rond bleven lopen en niet weg wilden gaan. 'Gelukkig kunnen grizzly's niet klimmen, en konden ze ons niet achterna komen', lacht Jef. 'Maar we moesten toch wel zorgen dat we hoog genoeg zaten, want het zijn geweldige dieren en erg gevaarlijk.'

Nog steeds luisterend naar Jefs verhalen, beginnen ze eindelijk aan de terugtocht naar het kamp, waar ze moe en hongerig tegen de avond aankomen. Het kampvuur brandt al en het eten staat klaar. Grote stukken vlees liggen te roosteren op kolenvuurtjes, en Maarten snuift de lekkere geur verlangend op. Wat heeft hij een honger!

Een beetje slaperig zitten Maarten en Jimmy na het eten in de kring van mannen rond het vuur. Ze zeggen niet veel meer, maar luisteren naar het zachte getokkel van de gitaar. Ze zitten op de grond met hun ruggen tegen een boomstam, en staren knikkebolend naar de vlammen.

Naast hen staat Jef op en loopt weg van het vuur. Even moeten zijn ogen wennen aan het duister als hij buiten de lichtkring van het kampvuur komt, maar dan ziet hij ook meteen het vreemde, witte licht in de verte. Verbaasd staat hij stil. Een licht in deze afgelegen vallei, waar bijna nooit mensen komen? Wat kan dat zijn? Zijn ogen boren door het donker, maar hij kan niets onderscheiden in het duister van de nacht.

Er is alleen dat geheimzinnige licht, heel in de verte. Jef doet een paar stappen naar voren en tuurt nog scherper in het donker. Het licht beweegt... Komt het dichterbij? Jef draait zich om en loopt

terug naar het kampvuur. Hij gaat Maartens vader halen. Die staat juist op om Maarten en Jimmy, die tegen hun boomstam aan in slaap zijn gevallen, naar hun tent te brengen. Maar als hij Jef gefluisterd 'Kom eens kijken' heeft gehoord, gaat hij direct met hem mee. Maarten en Jimmy krabbelen slaapdrongen overeind. Nog steeds half slapend lopen ze Maartens vader achterna. Maar dan zijn ze opeens klaar wakker. Ze hebben het vreemde witte licht in de verte ontdekt.

De mannen rond het kampvuur zien Maartens vader, Jef en de beide jongens gespannen in de verte staan turen. Ze begrijpen dat er iets bijzonders aan de hand is. Eén voor één komen ze overeind en lopen naar het viertal toe. Allemaal kijken ze naar het vreemde licht. Het beweegt en schijnt dichterbij te komen. Maar staat dan toch weer stil. Het schijnt te zweven, en even verdwijnt het helemaal. Maar even later vlamt het een eind verder weer op.

'Wat zou het zijn?' vraagt Maarten zachtjes aan Jef, die naast hem staat. Die antwoordt niet dadelijk, en in de stilte die volgt, mompelt een stem achter Maartens rug: 'Big foot.' Maarten draait zich om. De jongeman die zo mooi gitaar kan spelen, staat achter hem, zijn gitaar nog onder zijn arm. 'Big foot', herhaalt hij fluisterend terwijl hij op het geheimzinnige licht wijst.

Maarten rilt plotseling en stapt onwillekeurig wat dichterbij naar zijn vader toe. 'Big foot', dat is het geheimzinnige wezen waar zo vaak over wordt verteld, en waarvan niemand zeker weet of het echt bestaat. Veel mensen geloven dat het leeft in de afgelegen bossen en verlaten dalen van de Canadese bergen, ver van de mensen. Vreemde verhalen worden er over hem verteld door mensen die beweren dat ze hem hebben gezien: een reusachtig behaard wezen met grote voeten. Het zijn die grote voetsporen die het de naam 'Big foot' hebben bezorgd, en steeds weer zijn er mensen die zeggen dat ze die grote voetsporen hebben gezien, als ze wandelden op eenzame bergpaden, of kampeerden in een verlaten dal...

Maarten rilt weer en staart strak naar het licht in de verte. Zou het werkelijk waar zijn? Hier in deze eenzame vallei? Maar...

Het licht verdwijnt plotseling en komt niet meer terug. Ze blijven allemaal nog een poos staan kijken, maar het blijft weg. Langzaam gaan ze terug naar het kampvuur, pratend over het raadselachtige licht in de verte. Ze vragen elkaar wat het geweest kan zijn. Maar er is niemand die het antwoord weet...

Hoofdstuk V

Vader brengt Maarten en Jimmy naar hun tent en licht hen bij met zijn zaklantaarn. Maarten is daar blij om. Even later is hij ook blij dat hij, weggedoken in zijn warme slaapzak, door het tentdoek heen het oranje schijnsel van het kampvuur kan zien en het vertrouwde gemompel van de mannenstemmen rond het vuur kan horen. Naast hem ligt Jimmy ook diep weggekropen in zijn slaapzak. Hij sliep zodra Maartens vader de ritssluiting van de tent had dichtgetrokken. Maar Maarten kan niet slapen. Hij kijkt naar het licht van het vuur en luistert naar de mompelende stemmen. En steeds weer moet hij denken aan het vreemde licht in het zwart van de nacht, en aan Big foot, het wezen met de lange haren, waarvan de mensen zeggen dat het rondwaart door de bergen. Het kampvuur wordt eindelijk gedoofd. De mompelende stemmen zwijgen, en het geluid van voetstappen en openritsende tentsluitingen vertelt Maarten dat de anderen ook allemaal gaan slapen. Hoog boven in een boom hangt weer de lamp met zijn flakkerende lichtje, dat griezelige schaduwen gooit over de tenten en de grond als de wind de top van de hoge boom waarin de lamp hangt ruisend heen en weer laat zwaaien.

Maarten luistert naar het geruis van de bomen om hem heen. Het is lang niet zo stil als de eerste avond. Er kraken takken en hij hoort het zachte klappergeluid van een tent die niet stevig genoeg is vastgezet. Het zijn bekende geluiden, die Maarten al dikwijls heeft gehoord. Hij heeft immers al zo vaak in een tent geslapen. Maar toch maken de vertrouwde geluiden hem nu een beetje angstig.

Als hij eindelijk in slaap valt, woelt hij onrustig in zijn slaapzak. En hij droomt een bange droom... Hij droomt dat hij in een bos loopt, helemaal alleen. Langs het kronkelende pad staan hoge dennebomen, maar ook lage struiken. Opeens houdt het pad op. Hij kan niet verder. Maar hij loopt toch door, dwars door de struiken, die zwiepend tegen zijn benen slaan en aan zijn kleren trek-

ken. Het bos wordt hoe langer hoe dichter en het wordt steeds donkerder onder de bomen. En het is zo heel erg stil.

Maar opeens beginnen er takken te kraken. Tussen de stammen van de bomen beweegt iets. Iets groots en donkers... Hij blijft staan. De gedaante komt dichterbij... Plotseling staat hij vlak voor hem. Een reusachtig behaard wezen met een dichte baard. Met lange armen en hele grote voeten. Hij is verstijfd van schrik, hij kan zich niet bewegen. Hij zou weg willen lopen, zo hard hij kan, maar er komt geen beweging in zijn benen. Hij zou willen roepen en schreeuwen, maar er wil geen geluid uit zijn keel. Het behaarde wezen staart hem aan en maakt luide gromgeluiden. Langzaam strekt het een lange arm naar hem uit... Angst geeft hem de beweging in zijn benen terug. Hij draait zich om en holt weg. Dwars door de struiken met hun zwiepende takken, over de oneffen, hobbelige grond. Het wezen gromt nog luider en komt hem achterna. Het kan veel harder lopen dan hijzelf. Als hij vliegensvlug achterom kijkt, ziet hij dat het al vlakbij is. Hij probeert harder te hollen, maar de struiken houden hem tegen. Zijn voet schiet in een verraderlijke kuil. Met een smak valt hij voorover. Doodsbang verbergt hij zijn gezicht in zijn armen. Hij weet dat het wezen hem heeft ingehaald, dat het vlakbij is. Hij voelt hoe hij wordt opgetild. Hoe lange, harige armen zich om hem heen sluiten...

'Nee', gilt hij radeloos. 'Nee, nee'. Hij slaat met zijn armen, hij schopt met zijn voeten. 'Nee, nee...'

'Maarten, Maarten, wat doe je? Maarten, word wakker.' Jimmy's stevige knuisten schudden hem onbarmhartig heen en weer. Maartens ogen gaan open. Hij kijkt verbaasd om zich heen. Het bos met het griezelige wezen is verdwenen. Hij ligt in zijn eigen slaapzak in de tent, en Jimmy ligt vlak naast hem. 'W-w-wat i-is er?' stottert hij, nog trillend van zijn bange droom.

'Je droomde', zegt Jimmy. 'En het was vast een nare droom. Je schreeuwde en sloeg.' Hij wrijft even over zijn wang, waar Maartens zwaaiende vuist hem flink heeft geraakt.

'Ja, ik droomde', zegt Maarten, terwijl hij zich wat omhoog hijst in zijn slaapzak, zodat hij Jimmy beter kan zien. 'Het was zo griezelig, joh. Ik droomde dat ik...'

Buiten klinkt het geluid van voetstappen die ritselend door het hoge gras gaan. De ritssluiting van de tent wordt met een vlugge beweging omhoog getrokken. Vader steekt zijn hoofd door de opening. Zijn zaklantaarn flitst aan. In het felle licht ziet hij Maarten en Jimmy, klaar wakker nu, rechtop in hun slaapzakken zitten. 'Wat is er aan de hand?' vraagt vader, terwijl hij van Maarten naar Jimmy, en van Jimmy naar Maarten kijkt. 'Waarom schreeuwde je zo, Maarten?'

Maarten knippert tegen het scherpe licht van de zaklantaarn en stamelt: 'Ik had zo'n enge droom, Pap.' Nog wat bibberig vertelt hij.

Vader schudt zijn hoofd. 'Dat was zeker een nare droom', zegt hij. 'Geen wonder dat je zo schreeuwde. Ik werd er wakker van.' Opnieuw klinken er voetstappen buiten de tent. Het is Jef, die ook wakker is geschrokken van het lawaai. Over de schouder van Maartens vader kijkt hij de tent in.

'Dus je droomde over Big foot', zegt hij als vader hem heeft uitgelegd waarom Maarten zo schreeuwde. 'En je was erg bang voor hem? Maar weet je wel dat hij misschien helemaal niet zo griezelig is? Mensen die beweren dat ze hem gezien hebben, zeggen zelfs dat hij vriendelijk is.'

Maarten kijkt Jef ongelovig aan, en begint dan eindelijk te lachen. Jimmy lacht mee, zijn hand nog altijd op zijn wang, die een flinke rode plek vertoont. 'Doet het pijn?' vraagt Maarten, die het nu pas ziet, berouwvol.

'Niks hoor', antwoordt Jimmy goedmoedig.

Vader begint de tent weer dicht te ritsen en de beide jongens schuiven weer dieper in hun slaapzakken. 'Ga maar weer slapen', zegt hij.

'En droom niet weer van Big foot', vult Jef plagend aan.

Nog even zien Maarten en Jimmy het bewegen van de zaklantaarn. Dan wordt het weer donker en stil buiten.

'Welterusten, Maarten', mompelt Jimmy, al weer slaperig.

'Welterusten', antwoordt Maarten, behaaglijk wegduikend in zijn slaapzak. 'Ik ga morgen toch...' denkt hij nog. Dan slaapt ook hij weer. Maar in zijn slaap lacht hij een beetje. Want hij droomt alweer. Maar het is geen bange droom deze keer. Hij droomt dat hij Big foot tegenkomt op een berghelling vol bloemen. Hij is helemaal niet bang voor Big foot, want in het gezicht met de warrige baard ziet hij een paar helder blauwe ogen, die hem vriendelijk aankijken. Ze lachen zelfs. Hij lacht terug. En als Big foot een lange harige arm naar hem uitsteekt, legt hij zonder aarzeling zijn hand in de grote hand van het reusachtige wezen...

In de heldere zonneschijn van de volgende morgen zijn de dromen van de nacht gauw vergeten. De rugzakken moeten worden ingepakt en er moeten pannekoeken worden gegeten voor ze weer op weg gaan. En na weer een hele dag lopen en klimmen, zijn Maarten en Jimmy's avonds zo moe, dat ze slapen zodra ze in hun slaapzakken liggen. Ze vergeten zelfs de tentsluiting dicht te ritsen. Dat moet vader nog doen voor hij zelf naar bed gaat. Hij kijkt nog even rond, voordat hij terug loopt naar zijn tent. Het kamp is rustig; er is geen vreemd, geheimzinnig licht in de verte. Er is alleen een grote ronde maan..

Een paar dagen later gaan ze terug naar huis. Als de auto's zijn volgeladen, hobbelen ze over de nauwe sporen in het gras weg, de vallei uit. Maar net als ze het zandpad op zullen draaien, stopt de voorste auto. Jef stopt ook, en allemaal springen ze de auto uit. De mannen uit de voorste auto staan ergens naar te kijken. Haastig lopen de anderen op het groepje toe. In het lange gras is een grote zwarte plek. Gladde ronde stenen liggen er in een kring omheen. 'Een kampvuur', zegt vader. 'Er is hier een kampvuur geweest.' 'En nog niet lang geleden ook', voegt Jef er aan toe, wijzend op de donkergrijze as en een paar half verbrande stukken hout. 'Het was er nog niet toen we het dal ingingen', zegt de man met de gitaar.

Maartens vader glimlacht. 'Het geheimzinnige licht van een paar dagen geleden', zegt hij.

'Maar dan moeten hier mensen zijn geweest', ontdekt Jimmy.

'Vreemd', zegt de man met de gitaar nadenkend. 'Er komen hier bijna nooit mensen, en dit is geen goeie plaats om een kampvuur te maken.'

Het is even stil. Ze kijken allemaal naar de lelijke zwarte plek.

'Maar misschien waren het wel geen mensen', zegt Jef dan.

'Misschien...'. Hij stopt en knipoogt naar Maarten, die tegenover hem staat. Maarten lacht wat verlegen terug. Maar Jimmy bukt zich plotseling en raapt iets op uit het gras. Lachend houdt hij het omhoog. Het is een zaklantaarn.

'Daarom leek het licht te verdwijnen en even later op een andere plaats weer terug te komen', zegt vader, die het opeens begrijpt.

'Het waren twee lichtjes.'

Maarten kijkt naar Jef, die de zaklantaarn in zijn handen houdt en hem van alle kanten bekijkt. 'Het waren dus toch mensen', zegt hij voldaan...

Hoofdstuk VI

'Wanneer gaan jullie nu naar Peter?' vraagt Jennifer een week later, als ze met z'n drieën in de tuin van haar huis aan het spelen zijn.

'Al gauw', antwoordt Jimmy. 'Er is gister een brief van hem gekomen. Hij woont al een poosje in zijn uitkijkpost, en misschien gaan we volgende week al naar hem toe.'

Jennifer kijkt blij. Ze mag immers ook mee. Ze gaat hen weg brengen, samen met de vaders en moeders van Jimmy en Maarten. Dat heeft Maartens moeder beloofd.

De doktersvrouw komt de tuin in en Jennifer vertelt haar dat Maarten en Jimmy nu al gauw naar Peter gaan. Jennifers moeder blijft een poosje met Jennifer en de jongens praten, en ze bewondert Toctoo, die met Maarten meegekomen is, en die zo heel hard groeit. Hij is goede maatjes met Toby. Ze stoeien samen op het grasveld en hollen onvermoeibaar door de grote tuin.

's Avonds belt Jimmy's moeder op om aan Maartens moeder te vertellen over Peters brief, en ze spreken af dat de beide jongens de volgende zaterdag zullen gaan.

'Nog net voor ik naar mijn kamp ga', zegt Jennifer tevreden als ze het hoort. Ze zou de tocht naar de uitkijkpost niet graag hebben gemist.

De dag voor ze weggaan, gaat Maarten 's middags nog even naar haar toe. Als hij weer thuiskomt, staat er een klein rood autootje voor de deur. Dat autootje kent hij. Dat is het autootje van de juffrouw. Maarten loopt vlug het tuinpad op. Hij herinnert zich opeens wat de juffrouw heeft gezegd over een verrassing toen hij op de laatste schooldag afscheid van haar nam. Zou dit het zijn? Zou ze de verrassing nu hebben? Hij draaft om het huis heen en komt door de achterdeur binnen. Nog in de keuken hoort hij al de stemmen van zijn moeder en de juffrouw in de kamer.

'Over een paar weken', zegt de juffrouw, 'en dan...'. Ze stopt en kijkt op als Maarten opeens in de deuropening staat. Moeder kijkt

ook op en ze praten niet verder. Maarten zou zo dolgraag willen weten wat de verrassing is die de juffrouw voor hem zal hebben, maar hij durft er niet naar te vragen. En de juffrouw zegt niets. Ze vraagt naar Maartens vakantie; wat hij allemaal doet en waar hij naar toe gaat. Ze wil Toctoo graag zien, en Maarten gaat hem voor haar uit de tuin halen. Ze zegt dat hij al weer flink is gegroeid in de weken dat ze hem niet heeft gezien. En dan praat ze nog een poosje met moeder.

Maarten brengt Toctoo terug naar de tuin. Hij speelt een beetje met hem. Maar hij moet steeds aan de juffrouw denken, en aan de verrassing. Toctoo begint ongeduldig te blaffen als Maarten de bal waar ze mee aan het spelen zijn niet vlug genoeg opraaft en weer weggooit, maar Maarten hoort het maar half. Vol verwachting kijkt hij op als de achterdeur open gaat en moeder en de juffrouw naar buiten komen. Zou ze nu...? Maar de juffrouw zegt alleen maar: 'Ik moet nog even een brief posten, Maarten. Zou jij mij de brievenbus willen wijzen? Je moeder zegt dat er een is een paar straten verderop.'

Dat wil Maarten natuurlijk best. Hij loopt met de juffrouw mee naar haar autootje, het tuinhek zorgvuldig achter zich dicht trekkend, zodat Toctoo niet kan ontsnappen. Zittend naast de juffrouw wijst hij haar de weg naar de brievenbus. De juffrouw stapt uit. Ze heeft een lichtblauwe brief in haar hand. Een lichtblauwe brief met een rood en blauwe rand. Een luchtpostbrief, denkt Maarten. Hij kent de lichtblauwe brieven met de rood en blauwe rand goed. Zo zien de brieven die naar Holland gaan er immers uit. De juffrouw moet een brief naar Holland posten...

De brief valt in de brievenbus, en de juffrouw komt terug naar de auto. Als ze naar Maarten kijkt, twinkelen haar blauwe ogen van plezier. Maar ze zegt nog altijd niets. Ze brengt hem thuis en rijdt wuivend weg.

Maarten kijkt haar na. Een beetje teleurgesteld. Langzaam slentert hij het tuinpad op naar de voordeur. Moeder doet de deur open. Als ze Maartens gezicht ziet, vraagt ze wat er aan de hand is. In de kamer vertelt hij nog eens aan moeder wat de juffrouw

gezegd heeft op school, en dat hij gehoopt dat dat ze nu misschien... Maar ze heeft niets gezegd; ze heeft het vast vergeten. Mismoedig zit hij op de rand van zijn stoel, en schommelt met zijn benen.

Moeder buigt zich wat dieper over het naaiwerk waaraan ze bezig is. Ook haar ogen twinkelen van plezier. Maar Maarten ziet het niet. Hij staart naar de punten van zijn schoenen. Moeder staat op en komt naast hem staan. Ze strijkt hem even door zijn warrige donkere krullen.

'De juffrouw heeft het niet vergeten, Maarten', zegt ze glimlachend. 'Dat weet ik zeker. Maar je moet nog wat geduld hebben. Eigenlijk nog een paar weken.'

Een paar weken. Dat is een lange tijd. Vooral voor Maarten, die zo erg nieuwsgierig is. Maar moeder lacht hem uit.

'Die paar weken zijn zo voorbij', zegt ze. 'Morgen ga je naar Peter in zijn uitkijkpost, en als je terugkomt, duurt het niet zo lang meer.'

Maarten veert overeind. Peter. De uitkijkpost... Dat was hij even helemaal vergeten. Hij springt van zijn stoel en holt naar zijn kamer, waar alles wat hij mee moet nemen al klaar staat. Morgen... fijn!

De zon schijnt helder en de weg is breed en rustig als ze op weg zijn naar Peter. Maarten, Jimmy en Jennifer zitten met z'n drieën achter in de auto van Maartens vader. Ze praten en kijken naar buiten. Soms zien ze dieren. Bergschapen met kromme horens staan vlak langs de weg. Verderop tussen de bomen zien ze een paar herten, en Jimmy ontdekt zelfs een coyote, die vlug de weg oversteekt en snel in de struiken verdwijnt. Hij stoot Maarten aan. 'Een coyote, Maarten', grinnikt hij. 'Weet je nog?'

Maarten grinnikt mee. Of hij dat nog weet. Wat was hij bang toen hij voor het eerst een coyote tegenkwam. Nu weet hij wel dat hij niet bang hoeft te zijn voor het dier. Hij luistert naar Jimmy, die het verhaal aan Jennifer vertelt. 'Dacht je echt dat het een wolf was?' vraagt die ongelovig. Maarten knikt. 'Echt', zegt hij. Jennifer moet er om lachen, maar ze zegt toch eerlijk: 'Ik zou ook

bang geweest zijn hoor, als ik dacht dat het een wolf was.'

Ze vinden het pad dat naar Peters uitkijkpost gaat gemakkelijk. Peter heeft hun precies uitgelegd waar het is. De vaders parkeren de auto's op een open plek aan het begin van het pad. Nu moeten ze verder lopen. Vol goede moed beginnen ze de tocht naar boven. Eerst is het pad breed, en ligt het in de schaduw van de bomen. Maar later wordt het smaller en loopt het langs de berg-helling, waar de zon warm op staat te schijnen. De zware rugzakken worden hoe langer hoe zwaarder, en de bergschoenen gaan al langzamer over het pad, dat voortdurend omhoog loopt. Dankbaar zakken ze neer als Jimmy's vader zegt dat ze nu eerst maar even moeten rusten. Maar het duurt niet lang; Peter wacht immers op hen in zijn uitkijkpost. Moedig klimmen ze verder.

Dorstig en warm komen ze na een tijdje bij een smalle waterval, die over grote rotsblokken naar beneden tuimelt. Gulzig drinken ze van het koude, heldere water.

'Nu is het niet ver meer', zegt Jimmy's vader als ze allemaal weer op het pad staan. 'Kijk, daar is het.' Hij wijst op een wit blokje dat een eind boven hen tegen de grijze berghelling schijnt te hangen.

Maarten, Jimmy en Jennifer lopen direct verder. Ze zijn opeens weer erg nieuwsgierig naar de uitkijkpost van Peter. Die staat al op hen te wachten, en begint te wuiven zodra hij hen ziet aankomen. Het laatste eindje hollen ze. Daar is Peter, daar is de uitkijkpost... Ze moeten hem meteen bekijken. Het is een klein vierkant huisje, met aan drie kanten ramen. Ramen, die uitkijken over het brede dal, diep beneden hen, en de groene berghellingen die aan alle kanten om hen heen staan. Er staat een bed in het huisje en een kachel. Onder de ramen is een tafel gemaakt, die langs alle drie de muren loopt. Er ligt van alles op en de planken er onder liggen ook vol. Verrukt kijken de jongens en Jennifer rond. Wat een grappig huisje.

Buiten klinken voetstappen. De vaders en moeders komen er ook aan. Natuurlijk moeten ze eerst Peters huisje bekijken, voor ze

buiten in het gras, op de zonnige berghelling, hun boterhammen op gaan eten.

'Wat is het hier mooi', zegt Maartens moeder. Ze kijkt naar het brede dal, waar ze in de diepte de weg ziet, die nu alleen maar een heel smal grijs streepje is. De rivier kronkelt er vlak langs, en een piepklein treintje, dat zijn weg zoekt door de bomen, vertelt dat er ook nog een spoorlijn is. Achter hen, op de berghelling, staan hier en daar nog hoge rechte dennebomen, maar die houden op bij de steile rotswand die loodrecht omhoog rijst. Het lijkt alsof hij streng staat neer te kijken op het kleine witte huisje.

'Hoe vind je het hier, Peter?' vraagt zijn vader als de boterhammen op zijn en ze allemaal lui in het gras liggen.

'Geweldig', antwoordt Peter. Hij is de enige die rechtop zit. Een grote verrekijker ligt vlak naast hem. Hij pakt hem op en tuurt erdoor naar de verre berghellingen.

'Is het niet erg eenzaam, hier altijd alleen te zijn?' vraagt Maartens moeder.

Peter legt de verrekijker weer naast zich neer. 'Ik ben hier lang niet altijd alleen', zegt hij. 'Er komen vaak mensen. Ze maken de tocht naar boven net als jullie hebben gedaan, en net als jullie eten ze hier hun boterhammen op. Dikwijls komen ze naar het huisje om een praatje te maken. Natuurlijk blijven ze nooit erg lang. Als ze een poosje hier hebben uitgerust, gaan ze weer terug.' Hij vertelt verder hoe hij zelf ook zo nu en dan naar beneden moet om eten te halen. Daarvoor moet hij naar een klein dorpje een eind verderop.

'En moet je dat zelf allemaal naar boven dragen?' vraagt Maartens vader.

Peter knikt. 'In een grote rugzak', zegt hij.

Zijn vader gaat opeens rechtop zitten en trekt de rugzak die naast hem in het gras ligt naar zich toe. Hij maakt hem open en begint hem uit te pakken. 'We hebben wat voor je meegenomen', lacht hij.

De anderen komen ook overeind. En allemaal grijpen ze naar hun rugzakken. Voor Peters verbaasde ogen verschijnt een stapel

pakken en blikken met van alles erin. Rijst en meel, koekjes en suiker, boter en jam, thee en zout; ze hebben het allemaal in hun rugzakken voor hem naar boven gedragen.

'Geen wonder dat die rugzakken zo zwaar waren', zegt Peter als eindelijk het laatste blikje is uitgepakt.

'Je krijgt tenslotte twee hongerige gasten', lacht Jimmy's moeder.

Peter begint de pakken en dozen naar het huisje te dragen, en de beide jongens en Jennifer springen op om hem te helpen. Met hun armen vol lopen ze verscheidene keren heen en weer.

Als alles netjes op de tafel langs de ramen is neergezet, lopen ze nog wat rond over de berghelling. De vaders nemen foto's, terwijl de moeders zitten op de houten bank die voor het huisje staat, en uitkijken over het dal. Zover ze kunnen zien, zijn er bergen met groen beboste hellingen. Het is een goede plaats voor een uitkijkpost.

Het is al laat in de middag als de vaders en moeders en Jennifer afscheid nemen van Peter, Maarten en Jimmy. Die lopen nog een eindje met hen mee het smalle pad af. Maar niet ver; Peter moet al gauw terug naar zijn uitkijkpost. Voor ze om een bocht van het pad verdwijnen, draait Jennifer zich nog even om. Ze zwaait naar de jongens en kijkt voor het laatst nog eens naar het huisje. Een beetje verlangend. Ze zou best ook boven willen blijven. Maar dat kan natuurlijk niet. Overmorgen gaat ze naar haar kamp aan het meer...

Als ze later weer naar huis toe rijden, over de brede weg, zegt Maartens vader dat ze de uitkijkpost misschien wel kunnen zien. Jennifer drukt haar gezicht tegen het raampje van de auto en zoekt de berghelling die Maartens vader aanwijst af. Daar moet de uitkijkpost ergens zijn. Maartens moeder probeert hem ook te vinden, maar het is toch Jennifer die hem het eerst ziet. Een klein wit puntje, hoog op de helling van de berg. Maartens moeder ziet het ook. Maar ze kunnen het maar heel even zien. Het is zo weer verdwenen. Jennifer draait zich weer om. Er is niet veel meer te zien buiten. Het begint te schemeren tussen de bomen. Jennifer

gaapt. Ze is moe van de lange dag. Ze glijdt wat onderuit op de achterbank van de auto, en gaapt nog eens. Nog even staart ze naar buiten. Dan valt ze in slaap...

Rond het kleine witte huisje op de berghelling begint het ook al te schemeren. De bomen vervagen, en van de steile rotswand is alleen de scherpe rand nog te zien, die donker afsteekt tegen de avondlucht. Peter, Maarten en Jimmy zijn nog druk bezig. Nadat ze de anderen hadden nagewuifd, zijn ze vlug teruggelopen naar de uitkijkpost. Peter heeft direct zijn verrekijker gepakt en zorgvuldig de berghellingen om hen heen afgezocht. Maar nergens zag hij kronkelende grijze rook of springende oranje vlammen. Toen hij klaar was, mochten Maarten en Jimmy ook kijken. Ze keken naar het dal met de rivier en de weg; ze probeerden de spoorlijn te vinden tussen de bomen, en hoopten dat er net een trein aan zou komen. Maar ze zagen de kleine wagentjes nergens. Ze zagen alleen een brutale eekhoorn, die vlakbij op de tak van een denneboom leek te zitten. 'Ik kan hem pakken', heeft Jimmy gelachen, en hij strekte zijn hand al uit. Maar toen hij de verrekijker liet zakken, was de eekhoorn opeens een heel eind weg.

Peter is het huisje binnen gegaan om eten klaar te maken. Maarten en Jimmy hebben hongerig toegekeken toen hij op een gasstel met twee pitten kookte.

'Soms doe ik het op de kachel', vertelde Peter. 'Maar vandaag is het veel te warm om de kachel aan te maken.'

Buiten, op de houten bank voor de uitkijkpost, hebben ze gegeten; de borden op hun schoot.

'Morgen mogen jullie koken', heeft Peter geplaagd. Maarten en Jimmy hebben elkaar eens aangekeken. Dat kunnen ze nog geen van beiden. Maar Peter heeft plechtig beloofd dat hij het hun zal leren.

Na het eten hebben de beide jongens Peter geholpen. Alles moest worden schoongemaakt en opgeruimd, en Peter heeft ze precies laten zien waar het allemaal staat.

Nu zijn ze bezig hun slaapzakken uit te rollen en de luchtmatrassen op te pompen. Peter slaapt op het bed dat in het huisje staat, maar Maarten en Jimmy moeten op de vloer slapen, op hun luchtmatrassen. Er is niet al te veel ruimte, maar het kan precies. Net voor het helemaal donker is, zijn ze met alles klaar. Ze lopen nog even naar buiten en kijken naar beneden, in het dal. Hier en daar pinkelt een lichtje, en ze kunnen zelfs de lichten van de speelgoedautootjes op de weg zien. De wind, die plotseling opsteekt en in de toppen van de bomen ruist, doet hen rillen in hun dunne blouses. Ze gaan terug naar de uitkijkpost, waar Peter de lamp aansteekt. Hij wijst op de twee slaapzakken. 'Bedtijd', zegt hij lachend. Maarten en Jimmy strubbelen niet tegen. Ze zijn ook moe van de lange dag, net als Jennifer. Ze kruipen in hun slaapzakken en kijken slaperig naar Peter, die nog zit te lezen bij het licht van de lamp. Als hij zijn boek dichtklapt, slapen ze al lang. Peter doet de lamp uit. In het nu donkere huisje staat hij nog een poos voor het raam. Voor het laatst die dag glijden zijn ogen over de berghellingen. In het donker kan hij ze nauwelijks zien, maar toch kijkt hij naar alle kanten. Dan gaat hij eindelijk ook naar bed. Het bed is oud, en het kraakt luidruchtig als Peter erin stapt. Hij buigt zich even voorover om te zien of hij Maarten en Jimmy niet heeft wakker gemaakt. Maar de opbollende slaapzakken bewegen zich niet. De beide jongens slapen rustig door. Gerustgesteld zakt Peter achterover. Turend naar het dunne maanschijfje dat door de ramen van de uitkijkpost naar binnen schijnt, valt ook hij in slaap...

Hoofdstuk VII

Maarten is de eerste die wakker is de volgende morgen. Hij kijkt verwonderd om zich heen, niet direct begrijpend waar hij is. Maar als hij Jimmy naast zich ziet en Peter, die ook nog rustig slaapt, weet hij het weer. Door de grote ramen van het huisje ziet hij de bergen. De hemel erboven is al weer strakblauw. Dat betekent een prachtige zomerdag. Maarten zou zo uit zijn slaapzak willen springen. Maar Jimmy en Peter slapen nog. Voorzichtig begint hij aan de ritssluiting te trekken. Stukje voor stukje gaat die open, en Maarten kruipt uit zijn slaapzak. Heel stilletjes kleedt hij zich aan, en loopt op zijn tenen naar de deur. Die is op slot, maar Maarten kan de knip gemakkelijk open maken. Geruisloos doet hij de deur open en glipt naar buiten.

De zon is nog niet boven de steile rotswand uit, en het is nog koel buiten. Maar Maarten kijkt verrukt om zich heen. Wat is het hier fijn. Hij loopt langzaam de berghelling achter de uitkijkpost op. Het gras is nog nat van de dauw; zijn schoenen en broek worden vochtig, maar hij stapt rustig verder. Grijs vogels vliegen om hen heen, van de ene boom naar de andere. Eekhoortjes rennen razendsnel de stammen van de dennebomen op, en grappige kleine chipmunks lopen rond op de rotsblokken die op de berghelling liggen. Maarten blijft staan om naar ze te kijken. Ze hebben mooie donkere en lichte strepen in hun grijze velletjes, en hun kleine staartjes staan parmantig rechtop. Ze zijn niet bang voor hem; ze komen vlak bij zijn uitgestoken hand. Ze hebben zeker honger, denkt Maarten. Hij zou ze best wat willen geven, maar hij heeft niets bij zich.

Hij loopt verder, hoger de berghelling op, naar de hoge rotswand toe. Opeens blijft hij staan. Doodstil. Daar, op de reusachtige rotswand, glurend over een van zijn smalle richels... drie kleine kopjes, met drie paar piepkleine horentjes, drie paar donkere oogjes die hem nieuwsgierig aankijken. 'Ooooch', zegt Maarten vertederd. 'Bergschaapjes. Jonge bergschaapjes.' Hij blijft stil

staan kijken, terwijl de kleine kopjes over de richel blijven gluren.

Beneden hem gaat de deur van de uitkijkpost open. Peter komt naar buiten. Hij heeft toen hij wakker werd direct Maartens lege slaapzak gezien, en wel begrepen dat hij naar buiten was gegaan. Nu kijkt hij zoekend rond. Waar zou hij zijn?

'Maarten', klinkt het luid over de stille helling. Maarten hoort het. Hij draait zich om en ziet Peter staan. Hij doet een paar stappen terug, zodat hij hem beter kan zien, en wenkt. Peter heeft Maarten ook gezien en komt vlug naar boven.

'Daar,' wijst Maarten.

'Bergschaapjes', glimlacht Peter. 'Leuk hè?'

'Heb je ze wel eens eerder gezien?' wil Maarten weten.

Peter knikt. 'Al een paar keer', zegt hij. 'Ze lopen hier wel vaker rond. Maar ze blijven meestal in de buurt van de rotswand. Ze komen nog niet dicht bij de uitkijkpost. Misschien over een poosje, als ze wat groter zijn.'

Ze kijken tegelijk om als ze achter zich een deur horen slaan. Jimmy staat ook buiten, nog maar half aangekleed. Zijn blonde kuif recht overeind, kijkt hij rond. Maarten wil hem roepen en wijst al op de richel. Maar de drie kopjes zijn verdwenen. 'Jam-

mer', zucht Maarten. 'Nu heeft Jimmy ze net niet gezien.' Maar als Peter zegt dat ze ze vast nog wel eens zullen zien, loopt hij tevreden met hem naar beneden.

Als ze gegeten hebben en de slaapzakken en luchtmatrassen opgeruimd zijn, moet er water worden gehaald. Dat is niet zo gemakkelijk. Ze moeten er een eind voor lopen, en zelfs klimmen. Peter geeft hun ieder een emmer. Zelf neemt hij een grote kruik. Maar voor ze op weg gaan, pakt hij eerst nog een witte lap die opgevouwen op de tafel onder het raam ligt, en gaat er mee naar buiten. Naast het huisje staat een hoge vlaggestok. Peter loopt er op toe en vouwt de witte lap open. Nu zien Maarten en Jimmy dat hij niet helemaal wit is. Hij is wit en rood. De canadese vlag. Peter maakt hem vast en hijst hem omhoog. Nog voor hij de top van de vlaggestok heeft bereikt, waait hij al breeduit in de wind. Ze kijken alle drie naar de witte vlag met zijn rode esdoornblad in het midden en de rode banen aan beide kanten. Hij zwaait uitbundig naar de strakblauwe zomerlucht.

'Zouden ze hem beneden in het dal kunnen zien?' vraagt Jimmy.

'Ik denk het niet', antwoordt Peter. 'Daarvoor is hij te klein.'

'Maar de mensen die over het pad naar boven klimmen, kunnen hem misschien wel zien', merkt Maarten op.

'In elk geval wel op het laatste stuk', zegt Peter, terwijl hij naar de uitkijkpost terug loopt om zijn kruik te halen.

Met hun emmers aan de arm lopen Maarten en Jimmy met Peter naar het smalle stroompje waar ze hun water uit moeten halen. Het laatste stuk moeten ze over grote rotsblokken klimmen. Maar ze komen er toch. Maarten en Jimmy vullen hun emmers en Peter zijn kruik. Nu komt het moeilijkste gedeelte. Met de volle emmers en kruik terug lopen. Het gaat moeizaam, en hoe voorzichtig ze ook zijn, zo nu en dan schiet er toch een straal water over de rand van de emmers. Spijtig kijken Jimmy en Maarten naar dat water. Peter zegt dat ze de volgende keer een deksel op de emmers zullen doen, zodat het water niet over de rand kan gutschen en ze niet zo veel verliezen onderweg.

Blij dat ze terug zijn bij de uitkijkpost, zetten ze de zware emmers

neer. Peter gaat direct zijn verrekijker weer halen en begint de berghellingen af te zoeken.

'Is er al eens een bosbrand geweest?' vraagt Jimmy als Peter de verrekijker laat zakken.

'Niet zolang ik op de uitkijkpost ben', zegt Peter. 'Maar er is hier wel eens een grote brand geweest. Een paar jaar geleden, op een berghelling hier niet zo ver vandaan. Hoe het begonnen is weet niemand; maar het was wel erg. Van de dichte bossen die de helling bedekten, bleef niets over. Op hun plaats stonden zwart geblakerde stammen. Verkoolde takken bedekten de grond. Het zal lang duren voor er weer een mooi groen bos op dezelfde plaats staat.'

'Ben je er geweest?' vraagt Maarten

'O ja', zegt Peter. 'Wel een paar keer. We zullen er eens met z'n drieën naar toe gaan, dan kunnen jullie het ook zien.' Hij kijkt naar de strakblauwe lucht boven hun hoofden. 'Het gevaar voor bosbranden is erg groot op het ogenblik', zegt hij bezorgd. 'Het heeft al een poos niet geregend, en alles is veel te droog. Het kleinste vonkje kan een brand veroorzaken.'

'Maar hoe blussen ze zo'n brand?' wil Maarten weten, om zich heen kijkend naar de zonnige berghellingen.

Peter gaat op het houten bankje voor de uitkijkpost zitten en wijst naar een dicht beboste helling aan de overkant. 'Ze hakken brede gangen door zo'n bos', legt hij uit, 'zodat het vuur niet verder kan. Vaak springen de vlammen van de ene boom op de andere, maar als er grote openingen tussen de bomen komen, kan dat niet meer gebeuren. En als het vuur niet meer bij nieuwe bomen kan komen, houdt de brand vanzelf op. Soms blussen ze de brand met water. Daar gebruiken ze vliegtuigen voor. Speciale vliegtuigen, die veel water kunnen vervoeren. Die worden naar een meer gevlogen en vol water geladen. Met dat water vliegen ze terug naar het gebied waar de bosbrand woedt en sproeien het over de bomen.'

'Brandweervliegtuigen', lacht Jimmy.

'Zo zou je ze kunnen noemen', glimlacht Peter. Hij kijkt alweer

naar de lucht, waaraan geen wolkje is te zien.

Maarten ziet het. 'Misschien komt er wel gauw regen', zegt hij hoopvol.

Peter schudt zijn hoofd. 'Het lijkt er niet erg op', zegt hij met een zucht.

Maar Maarten krijgt toch gelijk. Tegen de avond beginnen er kleine wolkjes te verschijnen boven de bergen in de verte. Ze groeien gestadig, tot het bolle witte wolken zijn. Die veranderen in een grijze wolkenmassa, die langzaam aan komt drijven en de zonnige blauwe hemel bedekt. De wind steekt op en vliegt met een vaart door de toppen van de dennebomen achter de uitkijkpost. Die beginnen zwaar te ruisen en doen de drie jongens, die nog buiten bezig zijn, opkijken naar de grijze lucht. Peter loopt haastig naar de vlaggestok en haalt de vlag, die al luidruchtig klappert in de harde wind, naar beneden. Met de vlag over zijn arm loopt hij naar de uitkijkpost, waar hij alle ramen zorgvuldig sluit.

Als de eerste druppels beginnen te vallen, vluchten Maarten en Jimmy ook naar binnen. Al gauw klettert de regen op het dak en slaat de harde wind de druppels tegen de ramen. In het huisje is het opeens donker. Peter steekt de lamp aan. Die geeft niet alleen licht, maar ook warmte en maakt de uitkijkpost zo tot een veilige schuilplaats voor de regen en de wind.

Maarten en Jimmy zitten samen op het bed van Peter, en Peter zit op de enige stoel. Ze kijken naar de regen en luisteren naar de wind die om het huisje loeit. De warme zomerdag is plotseling veranderd in een stormachtige herfstavond. Peter pakt zijn boek van de tafel en bladert er wat in. Maar als hij ziet dat Maarten en Jimmy een beetje stilletjes naar de lamp zitten te kijken en niet veel zeggen, klapt hij het weer dicht en legt het terug. Hij gaat thee maken op het gasstelletje en vertelt ondertussen over zijn eerste dagen in de uitkijkpost. Die was de hele winter niet gebruikt en was zorgvuldig afgesloten. Er waren houten planken voor de ramen gespijkerd, zodat die niet konden breken tijdens de harde sneeuwstormen die 's winters om het huisje razen. Hij, Pe-

ter, had een paar keer heen en weer moeten gaan om alles wat hij nodig had in de uitkijkpost te brengen. Het waren geen gemakkelijke tochten. Met de zware rugzak op zijn rug kon hij maar langzaam naar boven klimmen. 's Avonds was hij meestal erg moe en sloep hij zodra hij in bed lag. Maar op een avond hoorde hij, vlak voor hij in slaap viel, buiten gerucht. Dat was vreemd. Meestal was het doodstil rond het huisje. Zelfs overdag kwamen er toen nog geen mensen. Hij was opeens weer klaar wakker en luisterde scherp. Het was een poosje stil geweest en hij dacht al dat hij het toch had gedroomd, toen hij het opnieuw hoorde. Het was net alsof er iemand om het huisje liep. Waren het voetstappen? Hij was nog even blijven liggen, heel stil, luisterend naar het vreemde geluid. Toen was hij vlug en voorzichtig op gestaan en naar de deur gelopen. Hij probeerde eerst nog even door het raam naar buiten te kijken, maar kon in het donker niets onderscheiden. Behoedzaam had hij toen de deur op een kiertje geopend. Nog zag hij niets. De smalle kier werd langzaam wijder, en tenslotte was de deur helemaal open. Hij was naar buiten gestapt. En toen was hij geschrokken. Want vlak bij hem, in het donker van de nacht, stond een witte gedaante. Bewegingloos had hij er naar staan kijken. De gedaante bewoog ook niet, maar hij maakte wel een vreemd geluid. Dat was geen mensenstem, dat was... Hij had zich voorzichtig omgedraaid en was het huisje weer binnengegaan. Op de tast vond hij in het donker zijn zaklantaarn, die altijd naast zijn bed lag. Vlug was hij teruggelopen naar de deur en weer naar buiten gestapt. De witte gedaante had zich bewogen; het leek wel of hij dichterbij kwam. Hij, Peter, had zijn zaklantaarn aangeknipt. Het licht flitste door het duister en scheen op de witte gedaante. Verbluft had hij er naar staan kijken. Toen begon hij te schateren. Want in het licht van de zaklantaarn stond... een geit. Een grote witte berggeit. Even keken ze elkaar aan. Toen draafde de geit haastig weg. Weg uit het licht van de zaklantaarn. Terug naar de hoge steile rots die zijn thuis was. Nog nalachend om zijn nachtelijke bezoeker was hij teruggegaan naar de uitkijkpost. Hij had de deur weer stevig op slot gedaan en was rillend in

zijn bed gekropen. Maar na die nacht, als hij met zijn verrekijker de berghellingen afzocht naar rook of vuur, keek hij altijd even naar de loodrechte wand van de hoge rots achter de uitkijkpost. En een heel enkele keer zag hij daar een witte vlek, die soms stil stond en soms langzaam voortbewoog. De berggeit, die zijn nachtelijke bezoeker was geweest...

Maarten en Jimmy lachen om Peters verhaal en drinken smakelijk van de warme thee. Jimmy heeft wel eens een berggeit gezien, maar Maarten niet.

'Als ik hem weer eens zie, mag je hem ook door de verrekijker zien', belooft Peter. 'Het zijn mooie dieren met hun witte vachten en hun horens.'

'Misschien komt hij nog wel eens naar het huisje', bedenkt Maarten.

'Vannacht', griezelt Jimmy. 'In de regen en de storm.'

'Dan stuur ik jou met de zaklantaarn naar buiten', plaagt Peter. Jimmy schuift wat dichterbij de lamp. 'Laat Maarten maar gaan', lacht hij. 'Die heeft nog nooit een berggeit gezien.'

Peter keert zich naar Maarten. 'Zou je gaan, Maarten?' vraagt hij. Maarten kijkt rond door het warme lichte huisje, en dan kijkt hij naar de donkere ramen waar de storm de regen tegen aan slaat. 'Vast niet', zegt hij beslist...

De regen heeft er voor gezorgd dat het gevaar voor bosbranden veel minder groot is geworden. De bomen en ook de grond zijn kletsnat. Het water staat in ondiepe kuilen en maakt er grote plas-sen van. Peter, Jimmy en Maarten lopen rond in hoge rubberlaar-zen om geen natte voeten te krijgen. Als ze naar het smalle berg-beekje gaan om water te halen, ontdekken ze dat dat opeens veel breder is geworden. Ze kunnen hun emmers en de kruik nu veel gemakkelijker vullen. Maar de weg terug is een stuk moeilijker geworden. De regen heeft de rotsblokken glad gemaakt, en het gras is ook nat en glibberig. Heel voorzichtig, voetje voor voetje, schuifelen ze naar beneden. Maar niet voorzichtig genoeg. Peters voet glijdt weg op een gladde ronde steen. De steen begint te

wiebelen en kantelt. Peters voet schiet er af. Hij verliest zijn evenwicht en tuimelt voorover. De zware kruik tuimelt mee. Peter probeert nog zich ergens aan vast te grijpen, maar er is niets waar hij houvast aan heeft, en de kruik met water valt boven op zijn uitgestoken hand. Maarten en Jimmy, die achter hem aankomen, zetten hun emmers vliegensvlug neer en zijn in een oogwenk bij hem. Peter ligt languit op de grond, kreunend van de pijn. Maarten en Jimmy tillen de kruik van zijn hand. Peter probeert zijn vingers te bewegen, maar het gaat niet. Hij probeert overeind te krabbelen, maar dat gaat ook niet. Maarten en Jimmy moeten hem helpen. Nat en bemodderd staat hij op het pad en kijkt naar zijn hand. Die begint lelijk op te zwellen en doet erg pijn. Peter kan de zware kruik niet meer dragen. 'Laat hem maar liggen', zegt hij, terwijl hij langzaam naar beneden begint te lopen.

'Ik ga hem straks wel halen', belooft Jimmy, zijn eigen emmer weer oppakkend.

Zodra ze bij het huisje zijn, gaan de modderige kletsnatte kleren uit. Maar het gaat moeilijk, en Maarten en Jimmy moeten Peter

steeds helpen. Bezorgd kijken ze naar zijn gezicht. Dat is bleek en vertrokken van de pijn.

'Je moet naar de dokter, joh', zegt Maarten. Maar Peter schudt zijn hoofd. De dokter is ver weg in het kleine dorpje waar hij een enkele keer naar toe gaat. Hij, Peter, kan niet zo opeens weggaan van de uitkijkpost. Hij moet immers waarschuwen als hij een bosbrand ontdekt! Hij wil de grote verrekijker oppakken om naar de berghelling te kijken, maar het gaat niet. Hij kan hem niet goed vasthouden.

'Zal ik het doen?' biedt Maarten aan. Peter glimlacht dankbaar. Maarten zoekt de hellingen af. Langzaam en zorgvuldig, net zo als hij het Peter heeft zien doen. Als hij klaar is, geeft hij de kijker aan Jimmy, zodat die ook nog kan kijken. Gelukkig is alles rustig. Ze zien niets dat op brand kan duiden.

Peter zit stilletjes in zijn stoel, zijn zere hand op de leuning. Misschien wordt de pijn wel gauw minder erg, denkt hij; misschien gaat het wel gauw over.

Maar het gaat niet over; het wordt hoe langer hoe erger. Maarten en Jimmy helpen Peter zo veel mogelijk, maar ze begrijpen alle drie wel dat Peter naar de dokter moet. Maar hoe moet dat? De beide jongens kijken Peter vragend aan. Die wijst op een toestel dat in een hoek op de tafel staat. Het is een radiozender. Daarmee moet hij de mensen in het dal waarschuwen als er ergens brand is. Hij kan de zender nu ook gebruiken. Moeizaam komt hij over-eind.

Niet veel later zijn ze met z'n drieën op weg naar de dokter. Ze dalen het bergpad af; Maarten voorop en Jimmy achteraan. Peter loopt in het midden, zijn zere hand gewikkeld in een grote lap. Ze lopen zo vlug mogelijk naar beneden, maar het gaat toch niet zo vlug als ze wel zouden willen. Het pad is modderig geworden door de regen, en ze moeten goed uitkijken waar ze lopen. Nu en dan slippen hun bergschoenen weg en kunnen ze maar met moeite hun evenwicht bewaren. Een paar keer moeten ze met een heel wijde boog om een grote plas heen lopen, en bij een van de laatste

bochten in het pad verspert een dikke boom hun de weg. Die is dwars over het pad gevallen, en ze moeten eroverheen klimmen. Maarten en Jimmy helpen Peter zo goed mogelijk, maar ze zien best dat hij nog steeds erge pijn heeft. Ze zijn blij als ze eindelijk beneden zijn. Daar komt net een grijze auto aanrijden, die vlak bij hen stopt. Een jonge man springt eruit. Hij draagt een grote rugzak op zijn rug en loopt meteen op Peter toe. Ze praten even samen, terwijl Maarten en Jimmy neerzakken op een boomstronk. De jongeman heet Fred, horen ze, en is op weg naar de uitkijkpost. Hij blijft daar zolang Peter weg is. Peter wijst op het pad, en Fred knikt. Op zijn beurt wijst hij op de auto, waarin een andere jongeman achter het stuur zit te wachten. Daar moeten ze in, weet Jimmy opeens. Ze klimmen naar binnen, en de auto brengt hen naar het dorpje waar Peter over heeft verteld, en waar een dokter is die Peter kan helpen. Ze vinden hem gemakkelijk; het dorpje is niet groot.

Terwijl Peter bij de dokter is, slenteren Maarten en Jimmy wat rond. Maar er is niet veel te zien.

Het duurt lang voor Peter terugkomt. Als hij eindelijk weer buiten staat, is zijn hand verbonden in een wit verband, en draagt hij die verbonden hand in een doek die om zijn hals is geknoopt.

'Het is zeker wel erg, hè?' vraagt Jimmy bezorgd. Peter glimlacht geruststellend.

'Het gaat wel hoor', zegt hij, 'maar ik kan hem een poosje niet gebruiken.'

'Gaan we... gaan we terug naar huis?' vraagt Jimmy aarzelend. Maar tot zijn opluchting schudt Peter zijn hoofd.

'Nee hoor', lacht hij, 'we gaan terug naar de uitkijkpost. En gauw ook', voegt hij er aan toe. 'Het gaat vast weer regenen.' Hij wijst op de donkere wolken die zich al weer boven de toppen van de bergen vertonen. Met z'n drieën lopen ze vlug naar de auto, die hen terugbrengt naar het begin van het kronkelende bergpad...

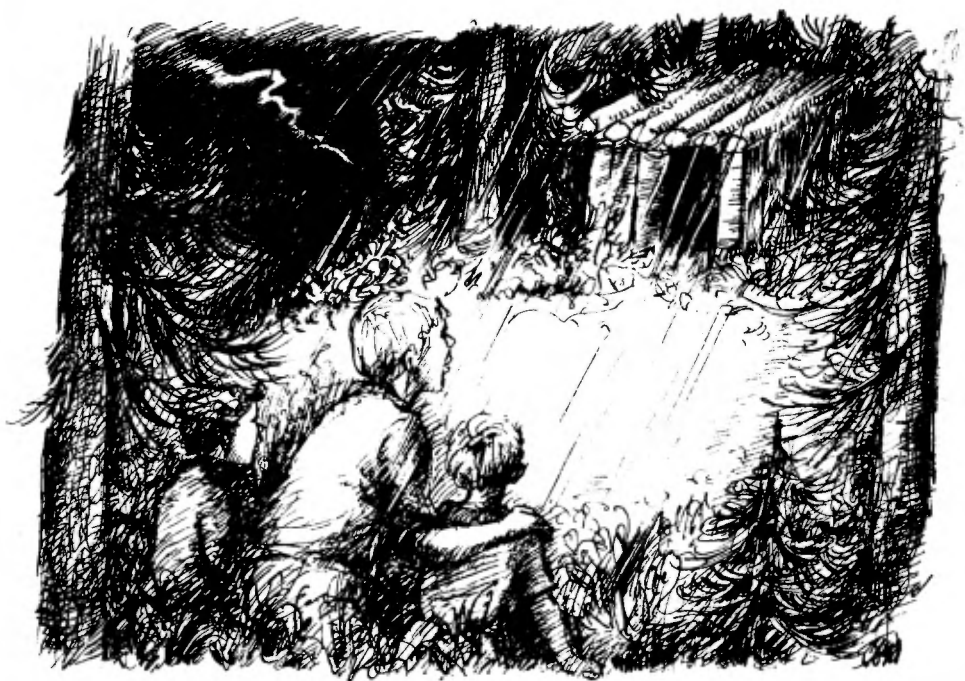
Hoofdstuk VIII

Peter krijgt gelijk. Terwijl ze naar boven klimmen, worden de wolken al donkerder en al zwaarder. Zodra ze onder de bomen vandaan komen, op het open pad dat langs de berghelling loopt, voelen ze de eerste druppels. Gelukkig hebben ze hun regencapes meegenomen. Maarten en Jimmy helpen Peter eerst in de zijne en schieten dan in de hunne. De regendruppels komen al vlugger naar beneden en tikkelen onafgebroken op de capes. Maarten luistert naar dat geluid, terwijl hij achter de beide anderen aan voorstapt over het modderige pad. Ze praten niet veel, maar klimmen zo snel mogelijk naar boven. Het pad is steil en glad. Als ze uitglijden, kunnen ze heel gemakkelijk de berghelling af-tuimelen, de diepte in. Als ze even stil staan om uit te rusten, zegt Peter dat het nu niet zo ver meer is. Zijn ogen zoeken de helling boven hen af naar het witte vierkantje dat de uitkijkpost is. Maar een dof gerommel doet hem opeens weer naar de grijze lucht kijken.

'Onweer?' zegt hij twijfelend. Ze luisteren alle drie. Een poosje blijft het stil. Dan schiet een lichtstraal door de wolken en klinkt weer het doffe gerommel. Luider nu.

'Onweer', zegt Peter beslist. 'We moeten doorlopen, zo vlug we kunnen.' Ongerust kijkt hij naar de open helling, die geen enkele bescherming biedt. Als het onweer dichterbij komt en hen hier overvalt...

Weer schiet een lichtstraal langs de lucht. Ze beginnen te rennen, het pad op. Ze moeten de uitkijkpost bereiken, zo gauw mogelijk. Maar lang houden ze het niet vol. Zijn verbonden hand en de regencape maken het erg moeilijk voor Peter om vlug vooruit te komen op het steile pad. Hijgend staat hij stil. Het onweer komt grommend dichterbij. Fel schiet de weerlicht langs de hemel. Peter weet hoe gevaarlijk het nu voor hen wordt. Ze kunnen de uitkijkpost niet meer op tijd bereiken. Hij kijkt naar de bange gezichten van Maarten en Jimmy, en dan naar het pad, dat kron-

kelend om een bocht verdwijnt. Daarginds, weet hij opeens, aan de andere kant van die bocht, zijn bomen. En tussen die bomen... Zijn gezicht klaart op. Haastig trekt hij de beide jongens mee. Een zware onweerslag doet hen rennen zo hard ze kunnen. Daar is de bocht, en aan de andere kant zijn weer bomen. De helling is daar zo kaal niet meer. Er is een klein bos...

Peter kijkt rond. Hij is het pad al zo vaak op en af gelopen, hij kent iedere bocht. En op een van zijn tochten heeft hij hier, tussen de bomen, een eindje van het pad af... Speurend kijkt hij rond. Heeft hij zich nu toch vergist? Maar dan opeens ziet hij het. 'Kom', roept hij. Maarten en Jimmy hollen achter hem aan. Ze zien wat Peter bedoelt. Tussen de bomen staat een hut. Een oude vervallen hut, gemaakt van boomstammen. Er is geen deur meer in, en er zijn grote gaten in de muren waar de balken scheef zijn weggezaakt. Maar het dak is nog heel en de grote bomen eromheen beschermen de hut met hun brede takken. Een krakende onweerslag volgt hen als ze naar binnen tuimelen. Net op tijd. Hijgend

vallen ze op de grond neer. De kletsnatte regencapes worden uitgedaan en in een hoek van de hut neergelegd. Blij dat ze een goede schuilplaats tegen het onweer en de regen hebben gevonden, zoeken ze alle drie een plaatsje om te zitten. Maar er is niet veel. De hut is leeg en heel erg oud. Hij heeft wanden en een dak, en alleen maar stevig aangestampte aarde als vloer. Er ligt een stuk boomstam in een hoek. Jimmy rolt het naar het midden, zodat Peter er op kan zitten. Zelf gaat hij op de vloer zitten, zijn rug geleund tegen de balken van een van de muren. Maarten gaat naast hem zitten.

Met z'n drieën luisteren ze naar het geweld van de storm. Het onweer is nu vlakbij. De ene slag volgt op de andere, zwaar dreunend boven de hut. Het weerlicht bijna onafgebroken, terwijl de regen in stromen neerplens en de wind luid in de toppen van de bomen rond de hut raast. Maarten rilt en schuift wat dichtër naar Jimmy. Hij heeft het plotseling koud, en hij is ook een beetje bang. Nog niet vaak heeft hij zo'n zwaar onweer meegemaakt. Een paar regendruppels komen naar binnen waaien door een gat in de balken en vallen op Maartens jack.

'Doe je cape weer aan joh', raadt Peter, die het ziet. Maarten staat op om hem te pakken, maar een knallende onweersslag doet hem geschrokken weer naast Jimmy neervallen. Die kijkt nu ook angstig naar Peter.

Peter komt overeind van zijn boomstronk en raapt de capes op. Hij gaat tussen Maarten en Jimmy inzitten, ook met zijn rug tegen de muur. Zorgvuldig spreidt hij de capes over de beide jongens, zodat de binnenwaaiende druppels hen niet nat kunnen maken. Het gaat moeizaam, hij kan maar een arm gebruiken, maar Maarten en Jimmy worden goed ingepakt. Als hij klaar is, duikt Peter onder zijn eigen cape. En zo zitten ze, dicht tegen elkaar aan, weggedoken in hun capes, te wachten tot het onweer over is...

Het duurt lang. De slagen zijn niet meer zo luid en het weerlicht niet meer zo vaak, maar de regen blijft neerstromen.

Maarten zucht eens. Was het maar voorbij. Peter probeert op zijn horloge te kijken, maar het is schemerig in de hut; hij kan de wijzers niet goed zien. Hij zucht ook eens. Hij wilde maar dat hij veilig met

de beide jongens terug was in de uitkijkpost. Het is stil in de hut. De wind blaast door de spleten tussen de boomstammen. Peter huivert. Zijn hand doet weer pijn, en hij is zo moe...

Het is Jimmy die het het eerst hoort. 'Het regent niet meer zo hard', zegt hij opeens. Peter gaat rechtop zitten en luistert. Jimmy heeft gelijk.

Ze krabbelen overeind en kijken naar buiten. De druppels vallen nog steeds neer uit de grijze hemel, maar het wordt lichter.

'Laten we maar weer verder gaan', beslist Peter. Achter elkaar klimmen ze het laatste eind naar boven...

In de uitkijkpost heeft Fred al vaak het pad afgetuurd. Maar het lag verlaten langs de berghelling, en er verschenen geen kleine figuurtjes op, die langzaam omhoog klommen. Toen de grijze wolken zich begonnen samen te pakken, heeft hij ongerust zijn verrekijker gepakt en is naar buiten gelopen. Maar het onweer en de regen hebben hem weer naar binnen gedreven.

Nu staat hij bezorgd bij het raam en tuurt onafgebroken naar buiten. Als de zware bui hen maar niet overvallen heeft op weg naar boven, op de kale helling, denkt hij. Hij weet ook hoe gevaarlijk dat is. Het onweer rolt om de uitkijkpost, en door de ramen ziet hij aan alle kanten de weerlicht flitsen. Het dal is verdwenen in de grijze regen; de tijd gaat langzaam voorbij...

Als de bui eindelijk overgedreven is, stapt Fred weer naar buiten en loopt een eindje het pad af. Hij staat stil om goed naar beneden te kunnen kijken. Dan ziet hij ze. Drie kleine figuurtjes die omhoog klimmen. Fred rent het pad af, hen tegemoet. Ze zijn kletsnat en erg moe. Zonder iets te vragen, brengt hij hen naar de uitkijkpost. Daar pakt hij hun capes aan en steekt meteen de lamp aan. Maar dat is niet warm genoeg. Hij ziet hoe ze nog zitten te rillen. Vliegenvlug maakt hij de kachel aan, en pas als die luidruchtig snort en Peter en Maarten en Jimmy er zo dicht mogelijk omheen zitten, hoort hij over de tocht naar boven en het onweer. Hij knikt verrast als Peter vertelt over de hut. Hij, Fred, heeft die hut ook wel eens gezien. Hij is lang geleden gebouwd door mijnwerkers die daar in de buurt een mijn hadden gemaakt om naar

koper te zoeken. Ze hebben in de hut gewoond zolang ze daar werkten, maar op zekere dag zijn ze weer weggetrokken. Niemand weet waarom ze weggingen of waar naar toe. Maar de hut staat er nog steeds, verzaakt en vervallen. Nooit wordt hij meer door iemand gebruikt.

'Behalve door ons', zegt Jimmy vanuit zijn hoekje bij de kachel. Zijn blonde kuif staat recht overeind en zijn wangen gloeien al weer met een rode blos. Dat komt van de kachel, die het kleine huisje behaaglijk warm maakt.

Fred knikt hem glimlachend toe. Maar dan wordt zijn gezicht weer ernstig. 'Gelukkig vonden jullie de hut', zegt hij, 'en net op tijd. Het was een goede schuilplaats, al is hij oud en vervallen.' Ze knikken alle drie: Peter, Maarten en Jimmy, en alle drie schuiven ze dankbaar nog wat dichters naar de tevreden snorrende kachel.

Fred blijft een paar dagen bij hen in de uitkijkpost. Peters hand geneest snel, maar hij kan hem nog niet goed gebruiken. Fred moet hem helpen met zijn werk. Het gevaar voor bosbranden is niet erg groot na de regen, en op een middag neemt Peter Maarten en Jimmy mee naar een berghelling in de buurt, waar eens een bosbrand is geweest. Het is al een paar jaar geleden, maar het is nog duidelijk te zien. In plaats van hoge groene dennebomen met brede takken, staan er op de berghelling kale zwarte geblakerde boomstammen, waar geen groen takje meer aan zit. Op de grond liggen overal verkoolde stukken hout.

'Het zal jaren duren voor er op diezelfde plaats weer een bos staat', zegt Peter. 'Maar het begint toch alweer te groeien, kijk maar.' Hij wijst op de piepkleine denneboompjes die hier en daar omhoog beginnen te komen tussen de verkoolde stukken hout, en op de bloemen die alweer dapper staan te bloeien in het verbrande bos. 'Het komt wel weer terug, maar het duurt erg lang. Daarom kunnen we nooit voorzichtig genoeg zijn met vuur. Een enkele achteloos weggegooide lucifer kan een bosbrand veroorzaken en een heel bos verwoesten.'

Ze lopen langzaam verder, steeds rondkijkend naar de verbrande bomen en gevallen stukken hout. Vlugges chipmunks rennen al weer tussen de jonge denneboompjes door en een paar grijze vogels scheren langs de kale boomtoppen. Er is alweer nieuw leven in het dode bos.

Aan de rand van het bos staan ze stil. Het pad slingert verder, een breed dal in. Het is ook kaal. Er staan weinig bomen en de rotsen aan beide kanten rijzen groot en geweldig omhoog.

Maarten en Jimmy willen verder lopen, maar Peter houdt hen tegen. Ze mogen het dal niet in. Peter is gewaarschuwd, een paar dagen geleden, dat er een grizzly is gezien in het dal, en dat het niet veilig is voor mensen. Die kunnen er beter vandaan blijven. Maarten en Jimmy vinden het jammer. Ze hadden wel graag eens verder willen kijken. Maar ze weten ook wel dat dat veel te gevaarlijk is als er een grizzly in het dal is.

Achter hen, op het pad, klinkt het geluid van voetstappen; er komen meer mensen aan. Ze willen het dal in, net als Maarten en Jimmy. En, net als Maarten en Jimmy, worden ze door Peter gewaarschuwd. Maar ze willen niet naar hem luisteren. Ze schudden ongelovig hun hoofd en lachen hem uit. Onbekommerd lopen ze verder. Peter kijkt hen na. Ook hij schudt zijn hoofd, maar zijn ogen staan bezorgd. Beren zijn gevaarlijk, en grizzly's vooral. Ze kunnen niet in bomen klimmen zoals zwarte beren, maar ze zijn geweldig sterk, en ze kunnen heel hard lopen. Net zo hard als een rennend paard. Ze zijn niet te vertrouwen, ook al zijn ze aan mensen gewend. Ze kunnen doden met een haal van hun grote klauwen. Vijanden hebben ze niet in de bergen. De andere dieren zijn allemaal minder sterk dan zij. Zij zijn heer en meester in de bossen en dalen. Maar altijd weer zijn er mensen die niet willen geloven dat ze gevaarlijk zijn, die niet willen luisteren naar waarschuwingen. Soms komt die onvoorzichtigheid hun duur te staan. Peter heeft dikwijls gehoord van mensen die aangevallen werden door een grizzly. Hij schudt zijn hoofd nog eens en draait zich om.

Als Peters hand zover beter is dat hij zijn werk weer kan doen, wordt het tijd voor Fred om weg te gaan. Ze vinden het allemaal jammer. Maarten en Jimmy brengen hem weg. Ze gaan een heel eind met hem mee naar beneden. Het pad is weer droog; de zon schijnt iedere dag aan de hemel zonder wolken, en het gevaar voor bosbranden wordt weer groter.

Druk pratend lopen ze met z'n drieën het pad af.

'Kijk, daar is de hut waar we geschuld hebben', wijst Jimmy als ze bij het kleine bos komen.

'Laten we nog eens gaan kijken', stelt Maarten voor.

Fred vindt het dadelijk goed. Hij heeft de hut eigenlijk ook nooit goed bekeken. Binnen is het nog precies zoals het was toen de drie jongens er schuilden voor het onweer. De hut is leeg en er ligt alleen de ene boomstam waar Peter op gezeten heeft. Maarten en Jimmy stappen al weer naar buiten. Ze lopen om de hut heen, zoekend naar dingen die door de mijnwerkers zijn achtergelaten. Maar ze vinden niet veel. Alleen een stuk pijp dat helemaal verroest is.

'Dat heeft vast aan de kachel gezeten', zegt Jimmy.

'Maar de kachel is verdwenen', lacht Fred, die juist aan komt lopen. Hij buigt zich met de beide jongens over het stuk pijp. Er is niets bijzonders aan te zien. Het is alleen maar een oud stuk pijp. Met een zwaai gooit Jimmy het weg. Het valt een eind verder op de grond neer, tussen een paar lage struiken. De jongens zoeken nog even door. Maarten vindt een oude lepel die helemaal verbogen is. Maar terwijl hij die ook al weer teleurgesteld weggooit, klinkt er opeens een triomfantelijke kreet van Jimmy door het stille bos. Hij is een eind van Maarten en Fred weggedwaald, en ze moeten even zoeken voor ze hem vinden. Hij houdt iets wits boven zijn hoofd en zwaait er mee naar de anderen. Fred begint te lachen als hij ziet wat het is.

'Dat hebben de mijnwerkers vast niet achtergelaten', plaagt hij. Jimmy kijkt trots naar zijn vondst. Het is een gewei. Een hertegewei. Het been is verbleekt, maar het is nog niet kapot.

'Het heeft vast al lang in het bos gelegen', zegt Fred. Maar Jimmy

is er blij mee, en geeft het aan Maarten om het te bekijken. 'Misschien vinden we er nog wel een', zegt hij. 'Ga je mee, Maarten?' Dat doet Maarten direct. Hij zou ook wel zo'n hertegewei willen hebben. Ze leggen het gewei van Jimmy zorgvuldig onder een boom en lopen verder. Fred loopt langzaam achter hen aan. Ze moeten niet al te ver van de hut afdwalen.

Plotseling staat hij stil. Luisterend. Hoort hij in het rustige bos nog andere stemmen? Of zijn dat toch Maarten en Jimmy? Hij luistert scherp. Nee, hij vergist zich niet. Vaag hoort hij stemmen. Ze komen uit de richting van de oude hut. Dat kunnen Maarten en Jimmy niet zijn. Die zijn de andere kant op gegaan. Er moeten dus nog meer mensen in de buurt van de hut zijn. Ze zijn misschien op weg naar de uitkijkpost, denkt Fred terwijl hij zich weer omdraait. Hij ziet iets roods tussen de bomen schemeren, en loopt eropaf. Maarten en Jimmy lopen nog steeds te zoeken, maar ze hebben nog geen tweede gewei gevonden. Fred helpt nog even met zoeken, maar zegt dan dat ze terug moeten gaan naar de hut en het pad. Hij moet nog helemaal naar beneden lopen, en het is al laat in de middag.

Vlug gaan ze terug; het is niet zo ver. Ze kunnen de hut al gauw weer zien, en ze zijn er al dicht bij als Fred plotseling blijft staan. Zo plotseling dat Maarten, die achter hem loopt en juist de andere kant opkijkt, tegen hem aanbotst. Fred merkt het nauwelijks. Hij staart naar de hut. Door de openingen, waar de boomstammen zijn scheefgezakt, kronkelt iets naar buiten. En door de afgebroken schoorsteen in het dak kronkelt ook iets naar buiten. Iets grijs, dat wegdrijft tussen de takken van de bomen die rond de hut staan. Rook! Grijs rook. Ze staan er alle drie met grote ogen naar te kijken. Maar in Freds voorhoofd verschijnt een boze rimpel. Rook, dat betekent een vuur. En het vuur is door mensen gemaakt. In de oude hut. Onvoorzichtige mensen, die niet denken aan het hout om hen heen, dat zo gemakkelijk vlam vat...

Fred begint te hollen, zo hard hij kan. Maarten en Jimmy hollen hem achterna. Maar ze kunnen niet zo vlug als Fred, en hij is het eerste bij de hut. In de deuropening blijft hij hijgend staan. Op de

vloer van de hut zitten twee jongens. Ze zijn niet zo heel veel ouder dan Jimmy en Maarten. Ze zitten met hun ruggen naar de deuropening op hun hurken bij een vuur. De oranje vlammen springen knetterend over de takken, terwijl de vonken naar alle kanten vliegen. De jongens schrikken op als ze de barse stem horen die hun, nog steeds vanuit de deuropening, zegt het vuur onmiddellijk te doven. Niet begrijpend kijken ze Fred aan. Het was juist zo'n fijn vuur, en de oude hut was er zo'n prachtig plaatsje voor.

Fred stapt naar binnen en kijkt naar de dansende vlammen en de vonken die onophoudelijk rondvliegen. Ze komen gevaarlijk dicht bij de balken van de muren en het dak. En als die beginnen te branden... Fred aarzelt geen ogenblik. Het vuur moet gedoofd worden; zo vlug mogelijk. Achter hem, in de deuropening, is gerucht. Maarten en Jimmy komen de hut binnen. Geschrokken kijken ze naar het vuur, en dan naar Freds bezorgde gezicht. Ze zien hoe hij vliegensvlug de zware rugzak die hij draagt af doet en er een fles uithaalt. Die fles is vol water. Fred had hem meegenomen voor onderweg, als hij dorst zou krijgen op zijn tocht naar beneden. Nu schroeft hij snel de dop eraf, en keert hem om boven het vuur. Het water raakt de vlammen en het hout, dat meteen begint te sissen, terwijl grote wolken omhoogstijgen en de hut vullen met dikke grijze rook. Maar de fles is niet erg groot, en al gauw leeg. Te gauw; er is geen water genoeg. De vlammen springen al weer op. Er moet meer water komen, en vlug ook...

Even staat Fred met de lege fles in zijn hand; dan weet hij het opeens. Niet ver van de hut is een klein beekje. Ze hebben het gezien toen ze naar het gewei voor Maarten aan het zoeken waren. Daar is water. Fred geeft de fles aan Maarten en Jimmy. Zelf durft hij niet bij het vuur vandaan te gaan. Maarten en Jimmy begrijpen het direct. Ze hollen weg.

Nu pas kijkt Fred weer naar de beide jongens. Ze zijn opgestaan en staren hem met open mond aan. Boos kijkt Fred hen aan, en streng vraagt hij of ze ook een fles of een pannetje hebben in de rugzakken die ze in een hoek van de hut hebben neergezet. Ze

durven niets te zeggen; ze knikken alleen maar en halen twee kleine pannen te voorschijn.

'Ga ze vol water halen', beveelt Fred. 'Gauw!'

De beide jongens stappen naar buiten, maar kijken daar weifelend om zich heen. Ze weten niet welke kant ze uit moeten. Gelukkig komen Maarten en Jimmy al weer aan draven met de volle fles. Jimmy gaat met de beide jongens terug naar het beekje, terwijl Maarten de fles naar Fred brengt. Zodra die hem heeft leeggegoten boven het vuur, holt hij weer weg. Hij komt Jimmy en de beide jongens tegen met de volle pannetjes, maar hij rent door. Als hij voor de derde keer met de volle fles terugkomt, ziet hij tot zijn opluchting dat de vlammen verdwenen zijn en er geen vonken meer rondvliegen. Het vuur is een zwarte sissende massa. Hijgend staat hij er naar te kijken, hoestend in de dikke rook die er uit omhoog stijgt. Vragend kijkt hij Fred aan.

'Nog een volle fles, Maarten', zegt die, 'dan is het vuur helemaal geblust.'

Maarten gaat weer op weg. Knielend bij het beekje vult hij voor het laatst de fles. Jimmy en de beide jongens staan naast Fred bij het vuur als hij terugkomt. De lege pannetjes liggen op de grond, en het vuur is helemaal uit. Toch giet Fred Maartens fles er nog op leeg. 'We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn', zegt hij. Zijn blik glijdt over de twee jongens, die bedremmeld bij het vuur staan. Ze begrijpen nu wel hoe onvoorzichtig ze zijn geweest. Hoe gemakkelijk had de hut kunnen gaan branden door hun vuur. Als dat was gebeurd, zouden de bomen eromheen ook zijn gaan branden, en het vuur zou, van boom naar boom springend, zich al gauw door het bos hebben verspreid. Dan zou er in korte tijd niets meer van het mooie bos over zijn geweest. In zijn plaats zouden kale afgebrande stammen hebben gestaan, met dode zwarte takken.

Als de jongens weer naar buiten gaan, kijkt Fred nog een laatste keer naar het vuur. Hij wil er helemaal zeker van zijn dat het uit is. Maar er ligt alleen nog maar een natte, zwarte massa op de vloer van de hut. Gerustgesteld gaat ook Fred naar buiten...

Maarten en Jimmy lopen terug naar het pad. Daar nemen ze afscheid van Fred. De twee jongens gaan ook weer naar beneden. Fred zegt dat ze maar met hem mee moeten gaan. Stilletjes lopen ze achter hem aan. Ze durven niet veel te zeggen. Maar als Fred hun uitlegt hoe gevaarlijk het maken van een vuur is midden in de bossen, luisteren ze aandachtig.

'Denk erom dat jullie het nooit meer doen', vermaant Fred. Schuw kijken de jongens hem aan. Maar ze beloven het. Allebei. Maarten en Jimmy klimmen terug naar de uitkijkpost. Peter staat al op hen te wachten, de grote verrekijker weer in zijn handen. Lachend vraagt hij waar ze zo lang zijn geweest. Ze hebben Fred toch niet helemaal naar beneden gebracht? Maar zijn vrolijke gezicht betreft als hij het verhaal van Maarten en Jimmy over het vuur in de hut te horen krijgt.

'Dat scheelde een haar', zegt hij als ze alles hebben verteld. 'Gelukkig dat jullie in de buurt waren.' Hij pakt de verrekijker die hij net heeft neergelegd weer op en kijkt er door in de richting van de hut. Maar hij ziet geen rook en vlammen. Fred heeft het vuur goed geblust. Opgelucht gaan ze met z'n drieën de uitkijkpost binnen...

Hoofdstuk IX

De laatste dagen in de uitkijkpost gaan vlug voorbij. Veel te vlug. Maarten en Jimmy zouden het liefst de hele zomer zijn gebleven. Maar Jimmy's vader en moeder komen hem weer halen. Ze moeten afscheid nemen van het huisje op de berghelling en van Peter, die het ook jammer vindt dat ze weer weg gaan. Hij helpt Maarten en Jimmy met hun rugzakken, terwijl hij ondertussen met zijn vader en moeder praat.

Wuivend naar Peter beginnen ze even later met z'n vieren de tocht naar beneden. Bij het watervalletje staan ze nog een keer stil en kijken omhoog. De uitkijkpost is al heel klein, en Peter zien ze helemaal niet meer. Maar ze zien wel wat anders. Hoog tegen het blauw van de lucht wappert een rood-en-wit vierkantje. De Canadese vlag! Hij is heel klein nu, maar ze zien hem toch. En ze kijken er lang naar. Ze denken allemaal aan Peter, die nu weer helemaal alleen in het huisje woont. Peter, die uitkijkt over de reusachtige bergen en het diepe dal, dag in dag uit. Peter, die waakt over de prachtige bossen op de berghellingen en in de vallei. En ze zijn allemaal een beetje trots op hem.

Over het smalle padje gaan ze verder, zorgvuldig de stukken rots vermijdend, die overal door het zand steken. De vlag wuift hen na, klapperend in de wind...

Thuis luisteren vader en moeder vol spanning naar Maartens verhalen. Hij raakt niet uitgepraat over Peter en de uitkijkpost. Telkens weer vertelt hij er over.

'Als ik zo oud ben als Peter, ga ik ook een zomer naar een uitkijkpost', zegt hij beslist.

Vader glimlacht. 'Misschien zijn we hier dan wel niet meer, Maarten', zegt hij. 'Misschien ben je dan wel weer terug in Holland. We zijn hier immers maar voor een paar jaar?'

Maarten schiet overeind op zijn stoel. Dat is waar ook. Daar had hij helemaal niet meer aan gedacht. Over een paar jaar gaat hij

naar Holland terug. Onthutst kijkt hij zijn vader aan. Hij denkt aan Jimmy, die zijn vriend is, en aan Jennifer en Toby. En aan de bergen waar je zo fijn kunt kamperen en waar ze 's winters gaan skiën en...

Vader ziet zijn verbouwereerde gezicht en legt zijn hand op Maartens schouder.

'Was je dat vergeten, Maarten?' vraagt hij. En als Maarten zwijgend knikt, zegt hij: 'Het duurt nog wel een poos hoor; het is nog lang niet zo ver.'

Maarten zakt weer neer op zijn stoel. 'Echt nog wel een paar jaar?' vraagt hij hoopvol.

Vader lacht. 'Echt nog wel een paar jaar', verzekert hij.

Toctoo is ook blij dat zijn baasje weer terug is. Dol van blijdschap danst hij voortdurend om Maarten heen en hij laat hem de eerste dagen bijna geen ogenblik met rust.

'Hij heeft je gemist', zegt moeder. 'Hij ging dikwijls naar je kamer, en 's nachts jankte hij soms een beetje. Hij was eenzaam in zijn mand in je lege kamer.' Toctoo blaft blij. Het is alsof hij zeggen wil dat moeder gelijk heeft. 'Ga maar een eind met hem wandelen', zegt moeder.

Maarten pakt Toctoo's riem en maakt die aan zijn halsband vast. Samen gaan ze de deur uit.

Ze zijn al een heel eind van huis, als er in een drukke straat van de andere kant een hondje aankomt. Het loopt te snuffelen langs het trottoir, en het is helemaal alleen. Net zo'n hondje als Toby, denkt Maarten en houdt Toctoo's riem wat steviger vast. Toctoo heeft het hondje ook al gezien en wil er meteen op af. Het hondje staat stil, midden op het trottoir, en kijkt naar Maarten en Toctoo. Zijn korte staartje begint te kwispelen van plezier. Het holt op Maarten en Toctoo toe. Maarten kijkt eens goed. Net zo'n hondje als Toby, denkt hij weer. De kleine hond is nu vlakbij. Maarten staat verbaasd stil. 'Dat is Toby', roept hij opeens. Het hondje springt tegen Maarten op. 'Toby', herhaalt Maarten. 'Wat doe jij hier?'

Toby kan geen antwoord geven, maar hij kan wel aan Maarten

laten weten dat hij erg blij is. Zijn staartje gaat onafgebroken heen en weer, en hij wringt zijn lijfje in de malste bochten.

Vreemd, dat Toby helemaal alleen is, denkt Maarten. Dat gebeurt nooit. Meestal is Jennifer bij hem, en een enkele keer Jennifers zusje, of de dokter en zijn vrouw.

Maar Jennifer is er niet, bedenkt Maarten dan opeens. Jennifer is nog altijd in haar kamp bij het meer, en ze komt pas de volgende week weer thuis. Hij kijkt naar Toby, die nog steeds om hem heen danst, en naar Toctoo, die ongeduldig aan zijn riem trekt. Hij wil spelen. Spelen met Toby, zoals hij dat thuis doet in de tuin... Besluiteloos staat Maarten op het trottoir. Is Toby weggelopen? Is hij verdwaald? Is hij misschien ontsnapt uit de tuin toen het hek even open stond? Hij weet het niet. Maar hij weet wel dat Toby terug moet naar zijn huis.

Opeens besloten trekt Maarten aan Toctoos riem. Hij gaat Toby terug brengen. Nu dadelijk. Het is veel te gevaarlijk op straat voor de kleine hond. Er zijn veel auto's; de straat is druk. Als Toby onder een van die auto's zou raken... Wat zou Jennifer wel zeggen als er iets met Toby was gebeurd terwijl zij weg was... Maar het zal niet zo gemakkelijk zijn om Toby naar huis te brengen. Maarten heeft geen riem die hij aan Toby's halsband vast kan maken, en hij durft hem niet los te laten lopen in de drukke straat. Hij zal Toby moeten dragen. Maar hij kan dat maar met één arm doen. In zijn andere hand heeft hij Toctoos riem. Hij bukt zich om Toby op te tillen, maar die laat zich niet vangen. Hij denkt dat het een spelletje is, en rent blaffend weg.

'Toby, kom hier', roept Maarten verschrikt. Als Toby de straat op rent... Maar Toby komt gehoorzaam terug, en draaft vrolijk om Maarten heen. Tevergeefs probeert Maarten hem op te pakken. Het hondje staat geen ogenblik stil. En aan de andere kant rukt Toctoo opgewonden aan zijn riem. Hulpeloos staat Maarten op het trottoir. Wat moet hij doen? Zo krijgt hij Toby nooit te pakken.

Maar dan krijgt hij hulp. Van de andere kant komt een meneer. Een oude meneer met een vriendelijk gezicht. Bedaard komt hij

aanlopen, kijkend naar het drukke verkeer in de straat. Tot hij opeens Maarten in het oog krijgt. Maarten, die met een vuurrode kleur nog steeds midden op het trottoir staat, terwijl Toctoo en Toby luid blaffend om hem heen springen. De vriendelijke meneer loopt wat vlugger.

'Wat is er aan de hand?' vraagt hij als hij vlakbij is.

Boven het geblaf van de beide honden uit probeert Maarten het hem uit te leggen. De vriendelijke meneer begrijpt het niet direct. Hij is een beetje doof en kan Maarten niet goed verstaan. Maarten begint opnieuw. Nog luider nu. Eindelijk knikt de vriendelijke meneer. Hij heeft het begrepen.

'Geef mij die riem maar even', zegt hij, 'dan kun jij het andere hondje oppakken. Met twee handen zal het wel gaan.'

Maarten geeft hem de riem van Toctoo, en grijpt naar Toby. Maar die laat zich nog steeds niet zo gemakkelijk vangen. Hij holt weg. Maarten rent hem achterna, en de vriendelijke meneer staat op het trottoir, schuddend van het lachen, met Toctoo aan de riem.

'Toby', roept Maarten wanhopig. 'Toby kom hier.'

Toby staat kwispelstaartend stil en huppelt terug, op Maarten toe. Vliemensvlug bukt die zich en grijpt hem. Met een zwaai tilt hij hem op. Hij heeft hem... gelukkig. Maar Toby vindt het helemaal niet leuk. Zijn bruine lijfje wringt ongeduldig in Maartens armen. Hij wil los. Hij wil vrij zijn. Maar Maarten laat hem niet gaan. Stevig houdt hij hem vast. Zo komen ze samen terug bij de vriendelijke meneer.

'Het is gelukt', zegt die goedkeurend, terwijl hij Toctoo's riem aan Maarten teruggeeft.

'Dank... dank u wel', hijgt Maarten.

De meneer knikt hem toe en aait Toby over zijn kleine kop.

'Breng hem maar gauw terug', zegt hij. 'Ze zijn misschien al naar hem aan het zoeken.'

Maarten loopt verder. Toby onder zijn ene arm en Toctoo aan zijn riem aan de andere kant. Het is nog een heel eind naar Jennifers huis, en hij kan niet zo vlug lopen. Toby wil niet stil liggen. Toctoo snuffelt overal aan en wil voortdurend spelen. Vaak moet

Maarten hard aan de riem trekken om hem mee te krijgen. Langzaam sukkelt hij verder.

Warm en moe komt hij bij Jennifers huis aan. Jennifers moeder doet de deur open.

'Maarten', roept ze verbaasd. 'Wat moet...'. Dan ziet ze Toby. Ze doet de deur nog verder open en Maarten stapt naar binnen. In de gang zet hij Toby op de vloer. Die verdwijnt direct naar de keuken. Daar staat zijn etensbak, en hij heeft zo'n honger!

De doktersvrouw neemt Maarten mee naar de kamer. Hij moet vertellen hoe hij Toby heeft gevonden. Ze schudt haar hoofd als Maarten vertelt dat hij Toby tegenkwam in een drukke straat.

'Hij was weggelopen', zegt ze. 'Het hek van de tuin moet open hebben gestaan. Jennifers zusje ontdekte het toen ze er door wilde met haar fiets. Ze is meteen gaan zoeken, maar ze is al een hele tijd weg.' De doktersvrouw staat op en gaat naar de keuken. Ze komt terug met een glas limonade en een groot stuk cake. 'Dat heb je wel verdiend', zegt ze dankbaar.

Buiten, op het pad naar de voordeur, klinken voetstappen. Jennifers zusje komt thuis. Haar gezichtje staat verdrietig.

'Ik kan hem niet vinden, Mam', zegt ze. 'Ik heb overal gezocht. Hij moet al een heel eind weg zijn.' Een dikke traan rolt over haar wang. Ze zakt in een stoel neer en ziet niet dat haar moeder glimlacht.

'Kom maar eens mee', zegt die terwijl ze opstaat. Samen gaan ze naar de keuken. Lachend wijst Jennifers moeder op Toby's mand, die in een hoek staat. De mand is niet meer leeg. De kleine hond is er in gekropen. Languit ligt hij op de bonte deken, vast in slaap...

In de kamer praten ze met z'n drieën nog even over Jennifer. Maarten wil graag weten hoe het met haar is, en of ze het leuk vindt in haar kamp aan het meer. Jennifers moeder laat hem een ansichtkaart zien die Jennifer heeft gestuurd. Ze heeft de achterkant volgeschreven. Ze heeft het erg naar haar zin.

Als Maarten de kaart aan de doktersvrouw teruggeeft, begint de grote klok die aan de muur hangt te slaan. Maarten kijkt naar de

wijzers en schrikt op. Wat is het al laat. Haastig staat hij op. Hij moet naar huis; moeder zal niet weten waar hij blijft. Vlug neemt hij afscheid van Jennifers moeder en zusje. De doktersvrouw brengt hem naar de deur.

Toctoo trekt wild aan zijn riem als ze samen het tuinpad afhollen. Maarten kan hem maar met moeite bijhouden, en hij ziet de dokter, die juist het tuinpad op komt, helemaal niet. Pardoes botst hij tegen hem op, en Toctoos riem glipt uit zijn vingers. Toctoo, die voelt dat hij vrij is, gaat ervandoor.

'Wat heb jij een haast', lacht de dokter, die niet merkt wat er gebeurt.

Maar Maarten lacht niet. Geschrokken kijkt hij Toctoo na. Die holt de straat op, dolblij dat hij vrij is van die lastige riem. Op hetzelfde ogenblik komt er een auto de straat binnenrijden. En van de andere kant nog een. Net als Toby, denkt Maarten, en begint te roepen: 'Toctoo, kom hier. Toctoo, kom.'

Maar Toctoo komt niet. Hij steekt de straat over, tussen de beide auto's door. Die moeten hard remmen om hem niet te raken, en ze toeteren waarschuwend naar Maarten. Die rent de straat over, Toctoo achterna. Hij moet ook oversteken om bij zijn hond te komen. Zonder op of om te kijken vliegt Maarten naar de andere kant. Hij ziet de auto die achter de andere twee aankomt helemaal niet.

'Maarten, pas op', roept de dokter nog. Maar het is al te laat. De auto remt hard, maar hij raakt Maarten nog net. Die valt op het harde asfalt van de straat. De auto stopt direct en de dokter loopt zo hard hij kan naar Maarten toe. Die ligt languit op de weg. Zijn knie bloedt en zijn handen zijn geschaafd, en er loopt een grote schram over zijn voorhoofd. Hij heeft zich erg pijn gedaan. Er komen meer mensen aanlopen, en de deur van het doktershuis vliegt open. Jennifers zusje stond voor het raam, en heeft alles gezien.

De dokter knielt bij Maarten neer.

'Toctoo', mompelt Maarten, 'Toctoo is weg.'

Jennifers zusje hoort het. 'Ik ga hem zoeken', zegt ze meteen. Ze

loopt weg, de straat uit, kijkend in iedere tuin. Maar het duurt een hele poos voor ze de husky vindt.

Toctoo is weggedwaald van de straat waar Jennifer woont; een andere straat in, en nog een andere. Zijn riem sleept achter hem aan. Die is vuil nu en zit vol donkere plekken; Toctoo sleept hem door modder en door water. Maar opeens blijft Toctoo staan. Hij kan niet verder. De riem is achter een dikke uitstekende tak van een lage boom blijven haken. Toctoo rukt en trekt. Maar de riem geeft niet mee. Toctoo zit vast.

Zo vindt Jennifers zusje hem. Ze maakt de riem los en loopt vlug met Toctoo terug naar huis.

Daar ligt Maarten op de bank in de kamer. De dokter en zijn vrouw zijn bezig zijn knie te verbinden en de schram op zijn voorhoofd schoon te maken. Maarten is verschrikkelijk blij als hij Toctoo ziet. Hij vergeet de pijn, en zou Toctoo het liefst bij zich op de bank getrokken hebben. Maar de dokter en zijn vrouw zijn nog niet klaar, en Toctoo moet zolang naar de keuken. Hij kruipt direct bij Toby in zijn mand.

Met een groot verband om zijn knie en een pleister op zijn voorhoofd wordt Maarten door de dokter met de auto naar huis gebracht.

Moeder doet de deur open zodra de auto stopt. Jennifers moeder heeft haar al opgebeld. Samen met de dokter helpt ze Maarten naar binnen.

'Het is goed afgelopen', zegt de dokter. 'De schram, de kapotte knie en de geschaafde handen zullen wel gauw weer beter zijn. Het had veel erger kunnen zijn.' Hij kijkt naar Maarten, die stilletjes en nog wat wit van de schrik op een stoel zit.

Moeder haalt een deken en kussens, en Maarten wordt op de bank gelegd. De dokter belooft dat hij over een paar dagen wel weer even zal komen kijken hoe het met Maarten gaat.

Als vader thuiskomt en hoort wat er is gebeurd, schudt hij zijn hoofd. Zijn gezicht staat ernstig. Hij komt bij Maarten op de bank zitten, en kijkt naar de schram en de verbonden knie.

'Het is goed afgelopen, Maarten', zegt hij ook. 'Het had veel

erger kunnen zijn.' Ze kijken elkaar aan, Maarten en vader, en ze denken allebei aan Koen. Koen, Maartens vriendje in Holland, waarmee hij iedere dag naar school liep. Koen, die ook aangere-den werd door een auto toen hij een drukke straat wilde overste-ken. Koen, die niet meer beter geworden is...

'We moeten erg dankbaar zijn dat het niet erger is', zegt vader zacht. 'En we weten wel Wie we daarvoor moeten danken, hè Maarten?'

Maarten knikt. Dat weet hij wel. Het is de Heer die hem heeft bewaard. Hem moeten ze danken...

Dat doen ze ook. Later aan tafel, voor ze gaan eten. Maarten luistert eerbiedig naar zijn vaders stem in de stille kamer. Diep buigt hij zijn hoofd en stijf vouwt hij zijn handen als vader bidt. En heel zachtjes, zonder dat vader en moeder het horen, zegt hij vaders woorden na...

Hoofdstuk X

De verbonden knie zorgt ervoor dat Maarten de eerste paar dagen na het ongeluk niet buiten kan spelen. Hij kan niet goed lopen en ligt meestal op de bank in de kamer te lezen, of zit spelletjes te doen bij de tafel. Maar hij verveelt zich niet. Jimmy komt vaak, en zo gaan de dagen toch nog vlug voorbij.

Als de dokter weer komt, is de schram al bijna beter, en hoeft er niet meer zo'n groot verband om de kapotte knie. Maarten kan opeens veel beter lopen, en blij gaat hij met Toctoo naar de tuin. Hij mag weer buiten spelen, heeft de dokter gezegd.

Een paar dagen later gaat op een morgen de telefoon. Maarten zit in de keuken met Toctoo te spelen. Het is regenachtig weer; ze kunnen niet naar buiten. Moeder is in haar slaapkamer bezig, en hoort de telefoon niet dadelijk. Maar Maarten veert direct over-eind. Misschien is het Jimmy om te vragen of Maarten bij hem komt spelen, of Jennifer om te vertellen dat ze weer thuis is. Hij ruikt de hoorn vol verwachting van de haak. Maar het is Jimmy niet, en Jennifer ook niet. Het is de juffrouw. Even praat ze met Maarten, maar al heel gauw vraagt ze naar Maartens moeder. Maarten gaat haar roepen. Als zijn moeder de slaapkamer uitgaat, blijft hij dralen bij het grote raam. Hij staart naar de regen-druppels, die mistroostig naar beneden vallen, en naar de lucht, die loodgrijs is en geen enkel lichter plekje vertoont.

Vanuit de keuken komt, gedempt, moeders stem. Maarten hoort haar praten, maar hij kan niet horen wat ze zegt. Hij kan ook niet zien dat ze lacht, en luistert, en weer lacht. En hij kan helemaal niet zien dat ze even de gang in kijkt, en, als ze ziet dat die leeg is, gerustgesteld weer verder praat. Als ze eindelijk de hoorn neerlegt, tintelen haar ogen en staat ze even in gedachten bij de telefoon.

Maarten komt de keuken weer binnen slenteren. Een beetje verveeld valt hij op een stoel neer. Hij wil zo graag naar buiten. Hij zou met Toctoo naar het park willen. Maar het is veel te nat bui-

ten; hij moet binnen blijven. Toen de telefoon ging, had hij even gehoopt dat het Jimmy zou zijn om te vragen of hij kwam spelen. Maar het was Jimmy niet; het was de juffrouw.

De juffrouw... Maarten zit opeens rechtop. Er schiet hem iets te binnen. De juffrouw... de verrassing.

Dat was hij helemaal vergeten. Moeder had gezegd dat het niet zo lang meer zou duren als hij terugkwam van Peter en de uitkijkpost. En dat is nu al weer een poosje geleden. Zou het misschien...

Hij springt van de stoel af en draaft de keuken uit, de gang door naar de slaapkamer van zijn vader en moeder, waar moeder bezig is het bed op te maken.

'Wanneer komt de verrassing nu?' vraagt hij zodra hij de kamer binnen is.

'Welke verrassing?' vraagt moeder terwijl ze de kussens opschudt.

'Van de juffrouw', zegt Maarten ongeduldig. Moeder buigt zich wat dieper over het bed. Maarten mag niet zien dat ze lacht.

'O, al gauw hoor', antwoordt ze.

'Heel gauw?' dringt Maarten aan.

'Heel gauw', knikt moeder. Het is even stil. Maarten kijkt naar zijn moeder, die nu met haar rug naar hem toe bij het bed bezig is.

'Morgen?' vraagt hij weer.

Moeder bijt op haar lippen. Ze denkt aan wat de juffrouw zei voor ze de telefoon weer op de haak legde. 'Tot vanmiddag', zei de juffrouw. Moeder schudt haar hoofd.

'Overmorgen?' vraagt Maarten verder. Moeder is klaar met het bed. Ze draait zich weer om.

'Ik vertel je niet precies wanneer, Maarten', zegt ze, 'maar het is al heel gauw. Je hoeft heus niet lang meer te wachten.'

Op hetzelfde ogenblik gaat weer de telefoon. Misschien is het nu Jimmy, hoopt Maarten, en hij is al op weg naar de keuken. Hij krijgt gelijk. Het is Jimmy. Hij vraagt of Maarten bij hem komt spelen. Zijn moeder zal hem komen halen en later ook weer thuisbrengen. Moeder vindt het goed dat hij gaat, en Maarten gaat zijn

laarzen en zijn warme jekker opzoeken. De juffrouw en de verrassing zijn weer vergeten...

Hij denkt er pas weer aan als Jimmy's moeder hem thuisbrengt, en hij zijn moeder voor het raam ziet zitten. Maar die vraagt direct wat hij bij Jimmy heeft gedaan, en opgewekt begint Maarten te vertellen. Over Jimmy en Anneke, zijn kleine zusje. Over de hond en de poes en de vogeltjes.

Moeder luistert en kijkt ondertussen tersluiks naar de klok.

Dan draait er een kleine rode auto de straat in, die stopt voor het huis van Maarten.

Maarten, nog midden in zijn verhaal, houdt op en kijkt naar buiten. Dat is het autootje van de juffrouw! De juffrouw stapt uit en klapt de deur van de auto dicht.

'Doe maar gauw de deur voor haar open, Maarten', zegt moeder. Maarten holt weg, de kamer uit, de gang door naar de voordeur. Hij draait aan de knop, en geeft er een ongeduldige ruk aan als de deur niet direct open gaat. Nog een flinke ruk en de deur zwaait open.

'Dag Maarten', zegt de vrolijke stem van de juffrouw. Ze staat al op de stoep, vlak voor de deur.

'Dag juffrouw', begint Maarten. Maar dan houdt hij op. Hij zegt niets meer, helemaal niets meer. Hij kijkt alleen maar. Want achter de juffrouw... de blinkende brilleglazen en de vertrouwde stem die zegt: 'Dag Maarten.'

Verbijsterd staart Maarten naar de lange man die achter de juffrouw staat. Dat is de meester! De meester van zijn klas uit Holland! Maarten vergeet iets terug te zeggen, en hij vergeet ook de juffrouw en de meester binnen te laten. Hij staat stokstijf in de deuropening en kan geen woord uitbrengen. De juffrouw en de meester staan geduldig op de stoep en kijken lachend naar Maartens verbouwereerde gezicht. Maar moeder, in de kamer in haar stoel bij het raam, staat op en loopt naar de voordeur.

'Zou je de juffrouw en de meester niet eens binnen laten, Maarten?' vraagt ze ook lachend.

Maarten schrikt op en doet vlug een stap achteruit. De juffrouw en de meester stappen naar binnen. In de gang steekt de meester zijn

hand uit. 'Dag Maarten', zegt hij nog eens. Maarten legt zijn hand in die van de meester, en kijkt op naar de blinkende brilleglazen, waarachter de ogen van de meester hem plagend toelachen. Hij vindt eindelijk zijn stem terug. Hakkelend van opwinding stamelt hij: 'D... dd... dag meester.'

'Goed zo', lacht de meester. Hij geeft moeder ook een hand, en dan gaan ze eindelijk met z'n vieren naar de kamer...

Terwijl moeder thee inschenkt, vertelt de meester aan Maarten dat hij voor een paar weken vakantie naar Canada is gekomen. Hij had zoveel over dat verre land gehoord. Van Maarten, in de brieven die hij schreef aan de kinderen uit zijn klas in Holland. En van de juffrouw, die Maartens brieven in een grote envelop deed en er altijd eentje van haarzelf bijvoegde voor de meester. De meester wilde dat land nu zelf wel eens zien. Hij is vanmorgen aangekomen en de juffrouw heeft hem van het vliegveld gehaald. Maarten luistert stil; hij zegt nog steeds niet veel. Maar zijn ogen stralen en hij kijkt onafgebroken naar de meester, die tegenover hem zit, en naar de juffrouw, die naast hem zit. Zij knikt hem lachend toe en vraagt, als het even stil is, hoe hij de verrassing vindt. Maarten zucht eens; heel diep. 'Geweldig', zegt hij uit de grond van zijn hart.

Het wordt nog geweldiger als moeder zegt dat de meester de eerste paar dagen bij hen blijft logeren, en dat ze later met elkaar nog een week naar de bergen zullen gaan. Ze staat op om de tafel te dekken, en Maarten ziet dat ze vijf borden op de tafel zet.

'De juffrouw blijft ook eten', legt ze uit. Maarten zucht alweer. Wat een verrassingen!

Later, als vader ook thuis is, zitten ze met z'n vijven rond de tafel voor het avondeten. Ze praten over Holland, en over de school. De school van de meester; waar Maarten naar toe ging toen hij in Holland woonde. De meester vertelt over de kinderen uit Maartens klas. Ze zijn altijd zo blij met Maartens brieven. Daarin vertelt hij hun over Canada, en wat hij allemaal beleeft. Maar ze vonden het eerst niets leuk dat hij weg was. Vooral Koen niet. Hij

miste Maarten erg...

Koen... Het wordt heel stil rond de tafel als de meester over hem vertelt. Ze zijn naar zijn begrafenis geweest. De hele klas. En ze hebben er gezongen. Dat wilden Koens vader en moeder zo graag. Want Koen was immers naar de Here Jezus gegaan? Hij was voor altijd bij Hem in Zijn hemel, en van die hemel hebben ze gezongen bij zijn graf. De hemel, waar geen pijn is en geen verdriet; waar geen armoede is en geen gebrek, en waar ook zoveel kinderen zijn...

Maarten kijkt even naar de juffrouw. Ze begrijpt het direct.

'Daarvan hebben wij ook gezongen, hè Maarten?' zegt ze zacht.

'Die morgen, toen jij ons vertelde dat Koen gestorven was.'

Maarten knikt. Hij weet het nog zo goed. Hoe verdrietig was hij eerst geweest toen hij hoorde dat Koen overleden was. Maar toen hij begreep dat Koen bij de Here Jezus was, en toen de juffrouw vertelde over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waar eens Gods kinderen zullen mogen wonen, toen was hij toch weer een beetje blij geworden...

Weer is het stil om de tafel, en in die stilte zegt vaders stem:

'Maarten, wil jij de bijbel even pakken?'

Maarten staat op en gaat hem halen. Hij legt hem voor zijn vader neer. Die bladert er helemaal door, tot hij bijna aan het eind is. En Maarten weet opeens waarvan vader lezen gaat. Aandachtig luistert hij als zijn vader begint:

'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbij gegaan.'

Wat is Maarten trots als hij na het eten de meester het huis mag laten zien. En niet te vergeten de tuin, en natuurlijk Toctoo. De meester bewondert de kleine husky erg, en de juffrouw vertelt dat hij ook al op school is geweest op een middag. Toctoo is dadelijk goede maatjes met de meester. Als Maarten hem naar binnen brengt en hem in zijn mand in de kamer heeft gezet, kijkt moeder waarschuwend op de klok. 'Bedtijd, Maarten', zegt ze. Maarten gaat met tegenzin de kamer uit. Hij zou zo graag nog wat

opblijven; hij vindt het zo fijn dat de meester er is. Maar vader zegt dat de meester er morgen ook nog wel is, en overmorgen, en volgende week...

Maarten mag de meester en de juffrouw nog even goedenacht komen zeggen in zijn piama, maar dan is het heus tijd voor hem om naar bed te gaan.

Toctoo ligt in zijn mand naar hem te kijken als hij in bed stapt. 'Welterusten Toctoo', lacht Maarten.

Toctoo's krulstaart geeft hem antwoord...

De volgende morgen mag Maarten niet veel lawaai maken van moeder. De deur van de logeerkamer is dicht. De meester slaapt nog. Hij is moe van de lange reis.

'Het is voor de meester eigenlijk al middag', zegt moeder als ze met Maarten aan tafel zit. Maarten kijkt eens naar de keukenklok. Acht uur.

'Vier uur in de middag in Holland', glimlacht moeder.

Maarten knikt. Vader heeft hem wel eens eerder uitgelegd dat het in Holland acht uur later is dan in Canada. Maarten heeft het goed onthouden, ook al heeft hij niet helemaal begrepen waarom. Maar vader heeft gezegd dat hij dat later op school wel zal leren.

Het laatste stukje brood verdwijnt van zijn bord en de laatste slok melk uit zijn beker.

Met Toctoo gaat hij naar de tuin. De zon schijnt weer en ze kunnen op het grasveld spelen. Daar vindt de meester hen als hij een poos later ook naar buiten komt. Maarten springt overeind zodra hij hem ziet. Hij wilde juist met Toctoo naar het park gaan. Nu gaat de meester ook mee. Samen lopen ze door de straten met Toctoo aan de riem. Maarten wijst aan en vertelt, en de meester luistert.

In het park neemt Maarten de meester mee naar de lage heuvel die er middenin ligt. Als ze er bovenop staan, wijst Maarten naar de verte. Grijs en wit staan de bergen in een lange rij tegen de zomerlucht. Hier en daar hangt een kleine witte wolk boven een spitse bergtop, maar verder is de lucht blauw. Zwijgend staan ze er samen naar te kijken.

Volgende week, denkt Maarten verlangend. Slapen in de tent op het grote kampeerterrein. Lopen over de slingerende bergpaden. Zitten bij het kampvuur... Hij moet er de meester over vertellen!

De bergen staan alweer wit en grijs tegen de lucht als ze er een week later naar toe gaan. Jimmy gaat ook mee. Hij zit met Maarten achter in de auto. De meester zit naast de juffrouw in haar autootje. Maarten en Jimmy kijken telkens achterom om te zien of het nog wel achter hen aan rijdt. En telkens weer draaien ze zich gerustgesteld om. De kleine rode auto volgt hen trouw op de brede weg naar de bergen.

Het kampeerterrein ligt zonnig en stil op hen te wachten. Er is plaats genoeg. De tenten worden opgezet. De grote van vader en moeder; het gele tentje waar Maarten en Jimmy samen in slapen; de blauwe tent van de meester, die hij van Peter heeft geleend; en de kleine rode tent van de juffrouw.

Als ze zijn opgezet, helpt de juffrouw moeder met het eten, en de meester gaat met de beide jongens water halen bij de pomp en houtblokken van de houtstapel. Vader hakt die blokken in kleinere stukken en stapelt ze netjes op tussen twee bomen. Zo kunnen ze er 's avonds gemakkelijk bij.

Wat wordt het een fijne vakantie! Elke dag gaan ze met elkaar de bergen in. Ze willen de meester zo veel mogelijk laten zien. Ze lopen met hem door de dichte bossen en ze nemen hem mee naar de wijde zonnige dalen. Ze gaan met hem naar een nauwe kloof, waar een waterval met duizenden blinkende druppels naar beneden komt tuimelen, en ze klimmen een berghelling bezaaid met bonte bloeiende bloemen met hem op. Ze wijzen hem de smalle beekjes, die zo vlug voortstromen met hun heldere water, en ze zitten met hem op de grote rotsblokken die overal verspreid liggen. En op een warme zomerdag lopen ze met hem door de sneeuw...

Als ze op een avond rond het kampvuur zitten, zegt vader dat ze de volgende dag hun rugzakken nu eens niet mee hoeven te ne-

men als ze de bergpaden opgaan. En ze hoeven ook geen boterhammen klaar te maken voor ze weggaan. Want de tocht die ze de volgende dag gaan maken, eindigt bij een berghut. Een berghut waar ze eten en drinken kunnen krijgen.

De volgende dag beginnen ze hun tocht bij een groot meer. Het pad loopt er vlak langs en Maarten en Jimmy kunnen de kano's zien die op het water drijven. Jimmy vertelt dat hij wel eens met Peter in zo'n kano het meer op is geweest, en Maarten besluit meteen om aan zijn vader te vragen of hij het ook eens mag.

Aan het andere eind van het meer gaat het pad omhoog. Ze moeten klimmen. Maar het gaat gemakkelijk zonder de rugzakken. En als ze even stil staan om uit te rusten, zien ze dat het meer al diep beneden hen ligt. Het water, dat grijs was toen ze er langs liepen, heeft nu een prachtige blauw-groene kleur. En de oranje kano's zijn alleen nog maar stippen.

De meester gaat foto's nemen. Maarten en Jimmy moeten er samen met de juffrouw op.

'Dat is voor de kinderen in Holland', zegt de meester.

Ze zitten geduldig met z'n drieën op het grote rotsblok tot hij klaar is. Dan gaat de tocht weer verder. Achter hen klinkt het doffe geklop van paardehoeven op het zanderige pad. Ze kijken allemaal om. Een lange rij paarden klimt langzaam omhoog. Jongens en meisjes, niet zo heel veel ouder dan Maarten en Jimmy, zitten op de glanzende ruggen. Het gaat niet vlug, maar toch vlugger dan zij kunnen lopen. Ze gaan van het pad af om de ruiters te laten passeren. Ze klimmen de berghelling een eindje op. Op een veilige afstand staan ze naar de voorbijtrekkende stoet te kijken.

'Zouden jullie het leuk vinden om op een paard naar boven te rijden?' vraagt de meester.

Jimmy knikt direct heftig, maar Maarten aarzelt. De paarden zijn groot en het pad is maar smal. En de berghelling aan de andere kant ervan loopt steil naar beneden.

'Ik geloof dat Maarten liever loopt', lacht de juffrouw. Terwijl ze de paarden nakijkt, die onvermoeibaar verder klimmen, voegt ze er aan toe: 'En ik ook.'

Ze vinden de berghut aan het einde van het pad, op een kleine bergweide. Ze stappen de treden op naar de brede veranda, en Maarten en Jimmy zoeken vliegensvlug een mooi plaatsje uit. Allemaal schuiven ze hun stoelen om de ronde tafel. Vol ontzag kijken ze naar de geweldige rotsen, die vlak om hen heen staan. Brede gletsjers, rivieren van sneeuw en ijs, komen vanaf hun toppen naar beneden, en hun wanden zijn zo steil en recht, dat er geen enkele boom op groeien kan. Vader pakt de verrekijker die hij heeft meegebracht en zoekt er de gletsjers en sneeuwvelden mee af.

'Ergens moet daar nog een berghut zijn', zegt hij.

'Zo hoog?' vraagt moeder ongelovig, opkijkend naar de rotsen. De verrekijker zoekt al niet meer verder. Vader heeft de hut gevonden. Een klein houten huisje op een onmetelijk sneeuwveld.

'Ik zie mensen ook', zegt vader. 'Niet ver van de hut.'

Nu moeten ze allemaal kijken; de verrekijker gaat van hand tot hand.

'Die mensen hebben nog een heel eind verder geklommen dan wij', zegt de juffrouw.

'Ze zullen wel overnachten in de hut', antwoordt vader. 'Daar is hij voor gebouwd. Hij wordt veel gebruikt in de zomer, maar bijna evenveel in de winter. Dan gaan de mensen er heen om te skiën.'

'Wat zal daar dan een sneeuw liggen', lacht moeder.

'Daar niet alleen', lacht vader terug. 'Hier ook.'

Ze kijken alle zes naar de vriendelijke bergweide, die nu zo prachtig groen is en bespikkeld met witte en gele bloemetjes. En naar het beekje dat er doorheen slingert en met zijn glasheldere water schuimend over de rotsblokken op de bodem spat. 's Winters is de bergweide verdwenen onder dikke lagen sneeuw en de hut is gesloten. Mensen komen er dan niet, want het pad is ook bedolven onder een dikke laag sneeuw.

'Maar hoe komen ze dan in die hut daarboven?' wil Maarten weten. 'Die ligt nog veel hoger.' Vader weet het antwoord.

'Ze vliegen ernaartoe', zegt hij. 'Met een heli­copter. Die brengt hen naar het grote sneeuwveld, dicht bij de hut.'

Maarten en Jimmy kijken hem met grote ogen aan. Met een heli­copter naar een berghut vliegen, en dan skiën; stel je voor! Vader raadt hun gedachten.

'Het is alleen voor mensen die erg goed kunnen skiën', zegt hij. 'Want het kan erg gevaarlijk zijn. Vaak zijn er lawines, en soms verdwalen de skiërs.' Hij kijkt even achterom naar de berghut, waar nu mensen in en uit lopen, en waar het geluid klinkt van stemmen en het gerinkel van kopjes en borden in de keuken. 'Een paar jaar geleden is hier in deze hut een skiër gevonden', vertelt hij. 'In het voorjaar, toen de eerste mensen naar boven kwamen om de hut weer te openen. Niemand weet wat er precies is ge­beurd. Was de skiër verdwaald in de wijde eenzaamheid van de sneeuwvelden? Of was hij overvallen door een sneeuwstorm en de weg terug naar de andere hut kwijtgeraakt? Heeft hij met opzet deze hut opgezocht als schuilplaats, of kwam hij plotseling op­doemen in de rondjagende sneeuw? De eenzame skiër is naar binnen gegaan. Hij heeft de deur opengetrokken en bescherming gezocht in de hut, die goed bestand is tegen de zware sneeuwstor­men die er 's winters omheen jagen. Maar de hut was leeg en koud. Er was geen eten voor de skiër, en ook geen hout om een vuur te maken in de grote open haard. Hongerig en verkleumd moet hij in de stille hut gezeten hebben, door de kleine ruitjes kijkend naar de koude witte wereld om hem heen...

Ze hebben hem gevonden, maanden later, toen het gras op de bergweide weer groen was, en de eerste bloemetjes hun gele en witte kopjes lieten zien...'

De grote koppen thee die voor hen neergezet worden, doen hen allemaal opschrikken. Ze zijn weer terug in de zonnige zomer­dag. Dorstig drinken ze de thee en hongerig eten ze de stukken appeltaart.

'Smaakt het?' vraagt de meester lachend.

'Mmmmmm', bromt Maarten, zijn mond vol appeltaart.

'Mmmmm', echoot Jimmy, midden in een slok thee. De juffrouw schuift hun beiden nog een stuk appeltaart toe. 'Dat is voor de terugweg', plaagt ze. Maarten en Jimmy bedenken zich geen ogenblik. Meteen beginnen ze aan hun tweede stuk.

Wat gaan de vakantiedagen in de bergen met de meester en de juffrouw vlug voorbij. Veel te vlug naar de zin van Maarten en Jimmy. En veel te vlug gaan ook de weken vakantie van de meester in Canada.

Op een winderige zomermiddag brengen ze hem met z'n allen naar het vliegveld. Maarten kijkt een beetje sip. Hij vindt het niets leuk dat de meester weer weggaat. Naast hem zit Jimmy ook stilletjes in zijn hoekje. Hij is goede vrienden geworden met Maartens meester uit Holland. Het grote vliegtuig dat hem terug moet brengen, staat al klaar. Ze moeten afscheid nemen. De meester glimlacht om Maartens bedrukte gezicht.

'Wat zal ik veel te vertellen hebben aan de kinderen uit je klas', zegt hij. 'Nu zullen ze vast nog meer uitzien naar je brieven, Maarten. Zul je niet vergeten ons te schrijven?'

Maarten legt zijn hand in de uitgestoken hand van de meester. Hij zal het niet vergeten. Vast niet.

Ze wuiven de meester na tot hij verdwijnt tussen de andere passagiers. Dan wachten ze tot het vliegtuig langzaam wegrijdt naar de startbaan. Blinkend in de zon stijgt het op. Ze kijken het na en denken allemaal aan het lage groene land bij de zee waar het naar teruggaat. Maarten denkt aan zijn school. Aan het plein waar hij speelde met de jongens uit zijn klas, en aan het zonnige lokaal met de rode geranium in de vensterbank. En even, heel even, is hij terug in zijn achterste bank bij het raam...

Dan voelt hij een hand op zijn schouders. De juffrouw is tussen hem en Jimmy in komen staan. Ze legt haar andere hand op Jimmy's schouder, en zo zien ze het vliegtuig als een stip in de wolken verdwijnen.

'Weg', zegt Maarten met een diepe zucht. 'De meester is weg.' De juffrouw kijkt neer op de beide hoofden naast haar. Een blond

en een donker. Ze lacht een beetje.

'Hij komt weer terug', zegt ze troostend. Maarten kijkt haar aan.

Zijn gezicht klaart op.

'Heeft hij dat beloofd?' vraagt hij. De juffrouw knipoogt naar moeder, die achter hen staat.

'Dat heeft hij beloofd', zegt ze.

Maarten kijkt weer naar de grijze wolken die het vliegtuig hebben opgeslokt.

'Volgend jaar?' vraagt hij voorzichtig. Nu lacht de juffrouw voluit.

'Je hebt het geraden, Maarten', zegt ze. 'Volgend jaar...'